Gülünçlü Çocukgazetesi

N.15 Genel yazı işlerine bakan M. FARUK GÜRTUNCA

KURUŞ 5

TARZAN!..

TARZAN!..

İlk defa AFACANDA çıkan yepyeni bir sinem romanıdır.

Yedigünde bir
BAŞBAŞA

Lûtfen, siz de, Afacanı bilmiyenlere bildiriniz Afacan kardeşlerim.

Her çağ sizin
AFACAN

Sevgili Afacan Kardeşler:

Ülkü Basım Evi
İSTANBUL - CAĞAL OĞLU No 40

Afacan Bütün Acunda Duyuldu.

Ne o Afacanlar? Şaşırdınız sanırım.. Afacan bir radyo merkezi midir ki bütün acuna sesini duyuruyor diyeceksiniz. Evet, kardeşlerim.. Afacanınız, bu güzelliğile, bu tazeliğile, bu biçimile, bu renk renk basılışile bir radyo gibi kendisini dünyaya duyurdu. Avrupanın hiçbir ülkesi yok ki orada bulunan bir Türk çocuğu Afacanı ve Çocuk sesini almamış olsun. Siz nasıl her perşembe günü onu dört gözle bekliyorsanız dışarı ülkelerdeki Türk çocukları da onu öyle dört gözle bekliyorlar.

Anladığıma göre Pariste Afacanı arıyanlar o kadar çoğalmış olacak ki işte Afacana Parisin büyük bir kütüphanesi mektup gönderdi, bizden Afacan nümuneleri, abone ve satış şartlarını istiyor. Buraya mektubun klişelerini koyuyorum.

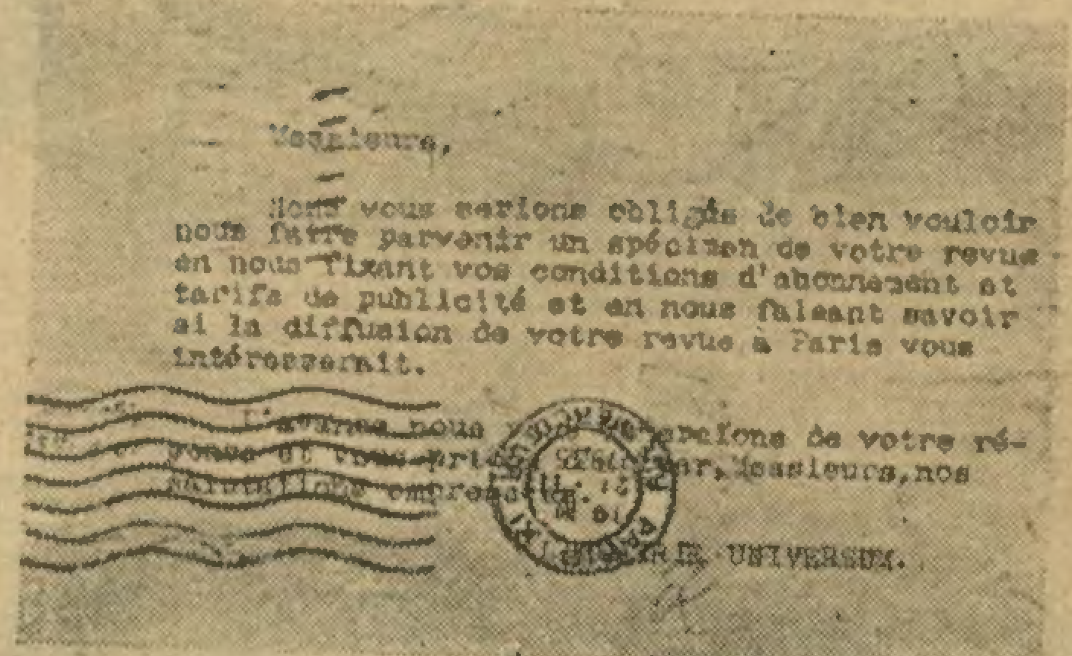

Messieurs,

Nous vous serions obligés de bien vouloir nous faire parvenir un spécimen de votre revue en nous fixant vos conditions d'abonnement et tarifs de publicité et en nous faisant savoir si la diffusion de votre revue à Paris vous intéresserait.

... nous ... serions de votre réponse et vous prions ..., Messieurs, nos ... empressées.

... UNIVERSUM.

CARTE POSTALE
"AFACAN"
Revue Hebdomadaire
à ISTANBUL
Turquie.

Paristen gelen mektup

Biz de hiç durmadan o kütüphaneye cevap verdik. Bugünkü çıkan Afacandan taze taze gönderdik.

Dün dergimizin sarı, kırmızı rengi basılmıştı. Mavi renk basılırken bütün Afacan yazıcıları:

Sezai Attilâ,
Necdet Rüştü,
Ali Rıza Seyfi,
Ahmed Ekrem,
Faruk Gürtunca,
Ressam Münif Fehim,
Ressam O. Tulon,
Bayan Nine.

Makine başına toplanmış, bu nüshanın güzelliğine doyamadan bakıyorduk. Birden muallim Ahmed Halit kapıyı açarak içeri girdi:

— Afacan, Afacan! diye bağırdı, bizim Haliduna, Ayhana, Yıldıza, Gündüze taze taze gönderdiğin dört Afacanı aldım. Sana bin ohkay.. Bu kadar güzel basılmış, bu kadar çocukların çırpına çırpına okuyacağı dergi Avrupa çocuk mecmuaları arasında bile yok.. Bravo!..

Derken mektepten çıkan çocuklar makine dairesinin önüne toplandılar:

— Birer Afacan isteriz. Yarını bekliyemiyeceğiz.. diyorlardı.

Bazıları Kadıköyünden kalkmışlar, bir gün önce Afacana kavuşmak için buraya kadar gelmişlerdi.

Şimdi kendi kendime düşünüyorum. Bu kadar fedakârlığa karşı değil Paris, yarın Çin kitapçıları bile yalnız güzelliğini görmek için Afacanı istiyeceklerdir.

Yarışlara gelen karşılıklar

Cemile Rasim — *Şerife Rasim*

Günselin karşılığı

Sevgili Afacanım,

Bize soruyorsun; ne gibi yarışlar yapalım? Bu sorguya verilecek tek karşılık: «Karikatürlü gülünç yazılar yarışı» yapmaktır. Neden? diyeceksin değil mi? Bak söyliyeyim:

Karikatür yapmakla bütün Afacanlar hem resim yapmasını öğrenirler, hem de altına güzel şeyler yazmakla iğneli yazı yazmasını öğrenirler. Kim daha güzel karikatür yapar ve altına güzel yazı yazarsa ona armağanlar verirsin değil mi Afacanım?

Bu hafta seni dört gözle bekliyorum. Uzak sevgilerimi yollar, gözlerinden öperim kardeşim.

Adana: Jandarma mıntaka kumandanı kızı kardeşin: *Günsel Nugay*

Cemile Rasimin karşılığı

Sevgili Afacanım,

Bir yarış yapmak istediğinizi yazıyorsunuz. Ben de fikrimi yazıyorum. Güzel resimler veya memleket manzaraları yarışı. Çünkü memleketimizin güzel yerlerini görmüş oluruz. Öz türkçe ile de fena olmaz. Çok selâm ederim Afacan kardeş.

Küçükbebek arslanlı konak No. 7 kat 3

Okuyucularından: *Cemile Rasim*

Şerife Rasimin karşılığı

Sevgili Afacan,

Duydum yarış var! Ne yarışı yapalım diyorsunuz. Bence bilmece yarışı daha iyi ve eğlenceli olur. Her hafta heyecan içinde beklediğim güzel hikâyelerden başka bilmece yarışı beklerim. Sevgili Afacana çok çok celâm.

Küçükbebek: Aslanlı konak No. 1 de

Şerife Rasim

Fehametin karşılığı

Sevgili Afacan,

Güzel yazı yarışı yap. Bence daha iyidir. Saygılarımı sunarım.

B. O. 38 inci ilkmek. talebesinden S. 5 - A No. 344 *Fehamet*

Avcı Bay Tekin Yaban Hayvanlar Arasında!..

— Geçen sayıdan —

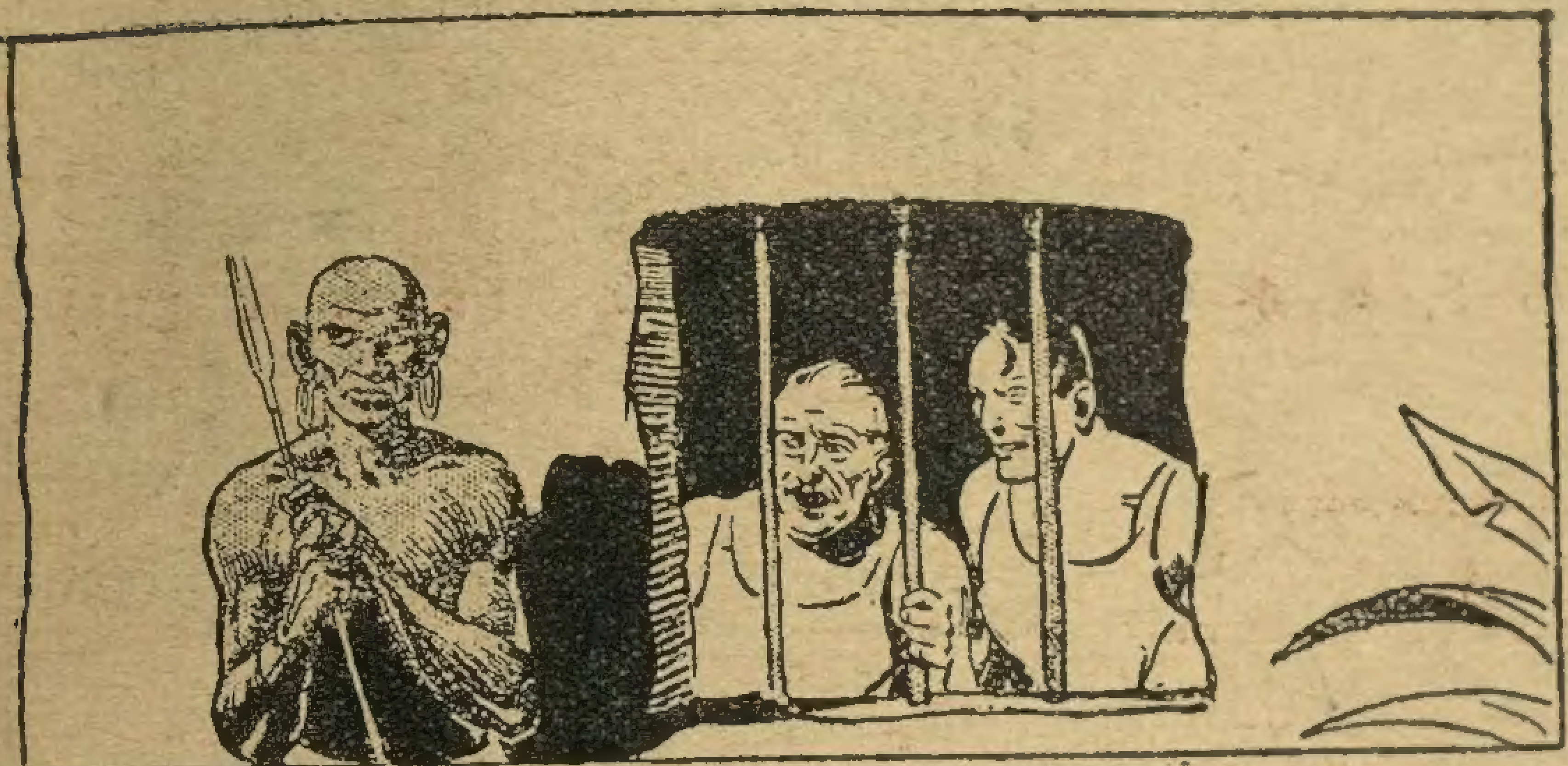

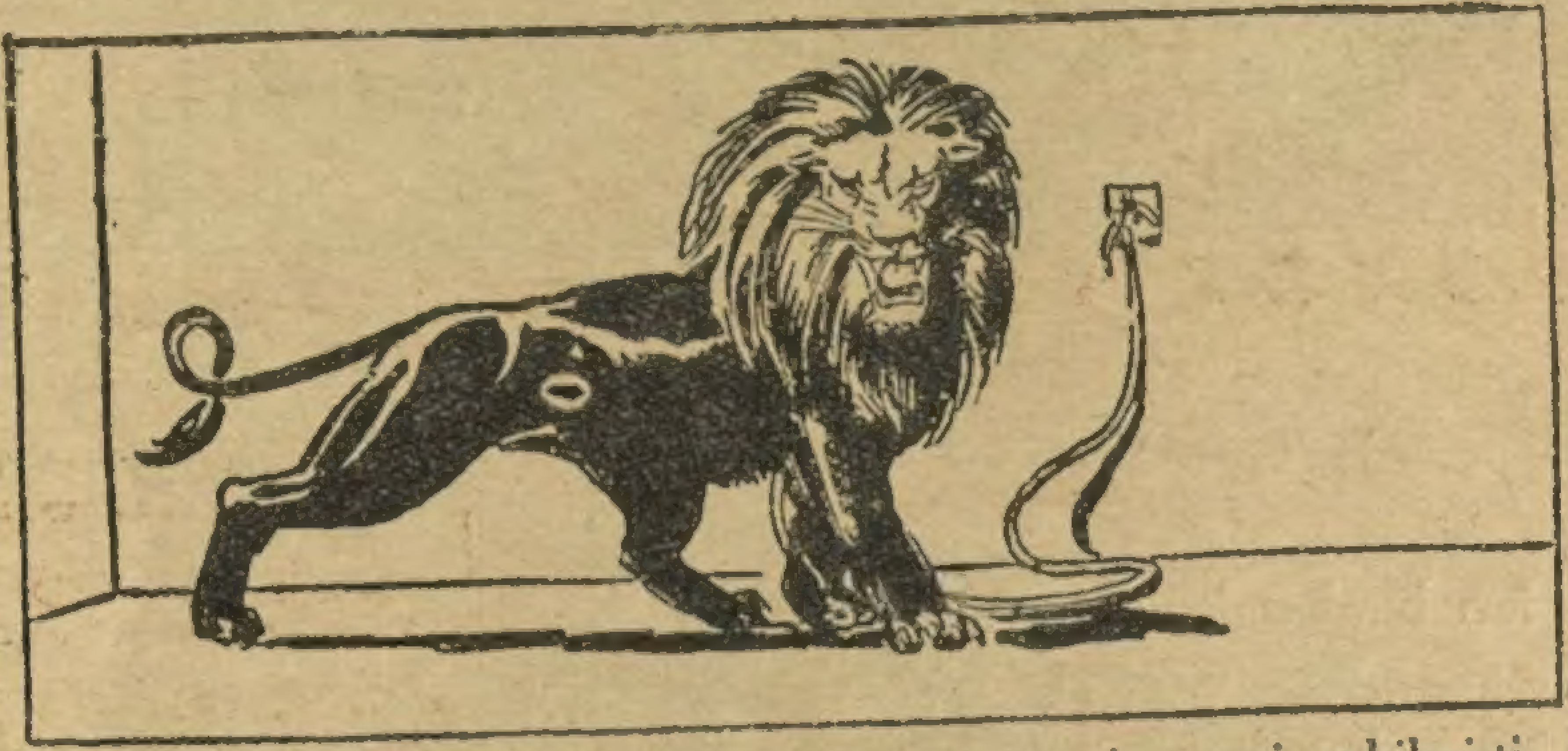

129 — Ya işte böyle çocuklar... Bir hain ok dışarıda Kolu'yu vururken bay Tekin Wilson adındaki adamla aya tapanlar oymağının başbuğu ve ayın oğlu denilen Lonanın emrile bir kara aslanın bulunduğu yere hapsedilmişlerdi. Bütün oymak, dışarıda ölüm havası, tam - tam çalıyorlardı. Bu sırada tam-tam durunca Wilson: Şarkı durdu, mutlaka beni gelip alacaklar! diye inledi. Bay Tekin: Korkma, onlar çıldırıncıya kadar şarkılarını söyliyecekler. Biz de bundan istifade ederek kaçarız! dedi.

130 — Öte yanda kara aslan avlarını elde edemeyince yine geri çekilmişti. Bereket ki ip kopacak gibi olurken bay Tekinle Wilsonun üstüne atılmaktan vaz geçmişti. Fakat vahşi hayvan durdukça kızıyor, kızdıkça homurdanıp duruyordu. O kadar ki bay Tekinle yanındaki adamın kulakları belki de sağır olacaktı. Bu sırada bay Tekinle Wilson pencereden dışarı bakıyorlardı.

131 — Ayın oğlu maskesini yüzüne geçirmiş, kendine pek korkunç bir şekil vermişti. Tan tan seslerini durdurarak ellerini havaya kaldırdı:

— Duruuun!.. diye bağırdı, durun! Hepimizin tapındığımız ay tanrısı benim ağzımdan sizinle konuşmak istiyor! Bütün oba sesini kesti. Tan - tanlar durdu. Ölüm türküsü kesildi. Az önce uğuldıyan ovada şimdi bir soluk bile işidilmiyordu.

132 — Ayın oğlu! Tanrı söylüyor, diye sözüne devam etti, evet, Tanrı hapistekilerin kurban edilmesini ve buraya getirilmesini istiyor. Gidiniz, getiriniz onları buraya!..

133 — Üç kara derili adam yüzlerine birer beyaz maske, ellerine birer aslan pençesi kılıfı giyerek bay Tekinin bulunduğu yere doğru koşmaya başladılar.

134 — Bay Tekin: İşte geliyorlar! diye bağırdı. Tam bu sırada Wilson arkasına bakınca birdenbire haykırdı:

— Bay Tekin, bay Tekin! Aslan ipini kopardı.

135 — Evet, aslan ipini koparmıştı. Fakat kapı açılmış ve içeri maskeli adamlar girmişti. Kara aslan, bütün hızile bunlardan birinin üstüne atılıverdi.

— Daha var —

Miki Fare Cüceler Ülkesinde

Anıklanıyor. Bu çok güzel kitap yakında çıkacak. Bekleyiniz!..

222

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCÜ

Geçen Sayıdan —

İkinci Parça

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

YAZAN: **Sezai Attilâ**

Timsahlar ilk zamanlardaki boğuşmaları bırakarak direğin altında sessiz, sadasız nöbet beklemeğe koyuldular. Fakirin yere düşmesini bekliyorlardı. Kütük gibi sudan yükselen kafalarında gözleri şıldır şıldır parlıyor. Direkteki adam düşerse birdenbire kapmağa hazırlanıyorlardı.

Doğan boğulur gibi bir sesle yavaşça:

— Bu sırığın üstünde ne kadar kalacak bu adam? diye mırıldandı.

Hadi:

— Yarına kadar! diye cevap verdi. Gün doğar doğmaz canavarlar gözden kaybolurlar.

— Eh biz de o zamana kadar burada mı kalacağız?

— Hayır geldiğimiz yoldan gidemeyiz amma arkamızda bir yol var ki işimize daha çok yarar.

Bu yoldan Tellullah mağarasına gidilir!

Doğanla Alp başlarını çevirerek ay ışığında bir heykel gibi duran direğe ve üstündeki adama baktılar. Bu adam kaç ay ışığını acaba bu korkunç yerde geçirmiştir, ve acaba daha kaç gecesini böyle geçirecektir. diye düşündüler.

Doğan:

— Şununla konuşalım, yazık çok korkunç bir hal doğrusu! dedi.

— Zavallı adam, daha en azından dört saat bu direğin üstünde kalacak.

Hadi acı acı gülerek:

— Ayaklarını bastığı yer uçları sivriltilmiş kazıklardır. Bu kazıklar sabaha kadar fakirin tabanlarını yarar, döğerler.

— Çirkin ve korkunç şey! Haydi şunun yanına gidelim.

— Kendimizi timsahlara hediye etmek için mi? Zaten gidebilsek te gidemeyiz, Çünkü Tellullah kendi işlerine kimsenin karışmasını istemez. Bütün bu işleri bilerek yapıyor, bu adam büyük bir vicdan azabı çekmektedir. Canını böyle eziyetlere koyunca iç dertlerini biraz unutur gibi oluyor da ondan böyle yapıyor.

Hadi biraz durdu:

— Görüyorsun ya dedi, bir insanın kendi canına ne kadar eziyet edebileceğini görüyorsunuz ya?!

Tellullah bunu size ispat etti.

Hadi bu sözü söyledikten sonra duvara dayalı gibi duran bir mermer sütunu biraz yana doğru çekerek bir aralık yaptı. Hepsi birden Tellullahın mağarasına daldılar. Burası bir mezarlık kadar sessiz ve korkunçtu. Geceyi burada geçireceklerdi.

Uyku kimsenin aklına bile gelmiyordu. Tippo bir Hindistan cevizini geveleyip duruyor, iki Türk çocuğu da bir oraya, bir buraya gidip gelerek mağaranın içindeki meraklı şeyleri gözden geçiriyorlardı. Fakat timsah gölü üzerinde yalnız başına direğin tepesinde keskin kazıklar üstünde duran adamı da hiç hatırlarından çıkaramıyorlardı.

Böylelikle sabahı buldular. Tellullah ta gelmişti. Rengi bir ölü gibi sapsarıydı. Bütün gücünün kesildiği, dermanının tükendiği anlaşılıyordu. Düşünün bir kere, Tippo bile içinde bir acı duymuş, cücenin bile insanlık damarları kabarmıştı:

— Biraz uzan! dedi, bana otlarını ver de sana ilâç kaynatayım.

Fakat fakir başını salladı:

— Ben daha çok, çoook şeyler çekeceğim! Dünyanın sonuna varan yol o kadar uzun ki!... diye mırıldandı ve hemen ateşi yaktı. Kendi canına yüzlerce diken gömülmüş, ayakları paramparça yarılmış olduğu halde başkaları için ilâçlar kaynatmağa, merhemler yapmağa koyuldu.

Öğleye doğru yola çıkan kafileyi tüfeği sırtında yürüyen Tellullah yola salıyordu. Timsahlar bu sabah bolca yem yemişlerdi. Fakir bunlara yeniden et bulmağa gidiyordu.

Tippo:

— Vurduğun hayvanların derilerini bana saklıyorsun, değil mi Tellullah? Diye sordu ve gelecek sene Hadile beraber seni gene ziyaret edeceğiz! dedi.

Tellullahın başı önüne düştü, homurdanır gibi bir sesle:

— Gelecekte neler olup biteceğini ancak Brahman bilir diye mırıldandı.

Tippo güldü:

— Deriler için şimdiden teşekkür ederim- Tekrar gelmemize izin verirsin inşallah! Hoşça kal ihtiyar dostum, hoşça kal! dedi. Fakir ağaçlıklar arasında gözden kaybolunca arkadaşlarına dönerek:

— Benim vatanım olan köyümde biraz kaldıktan sonra mukaddes şehre ulaşacağız. Çok çok on dört gün sonra Orissadayız! diye mırıldar gibi seslendi.

Yolculuk sürüp gidiyordu. Bir zaman sonra bir yere geldiler. Buradaki evler o kadar alçak yapılmıştı ki bunların içinde insanların oturmakta olduğuna şeytan bile inanmazdı.

Doğan şaşırmış gibi:

— Tippo, dedi, burası köy mü, şehir mi nedir? Bu evlerin sahipleri nerede? Bu köyde adam yok mudur?!

Cüce güldü, fakat cevap vermedi. Bir kulüdenin önünde durdu. İki elini kubbenin duvarına dayıyarak keskin keskin ıslıklar çalmağa başladı.

Doğan:

— Hadi, dedi, bu da ne demek? Bir şey anladın mı?!.

Hadi:

— Bu kulübelerin sahipleri yakınlarda bir yerlerde saklanmışlardır. Her zaman kendileinden büyük ve kuvvetli olan komşularının baskınlarına uğradıkları için rasgele her yabancıdan korkarlar. Bunları yakalayıp esir diye sağa, sola hediye gönderirler. Ha! ha! İşte belirdiler.

Ağaçlıklar arasından çok çirkin bir çehre çıktı, etrafa bakındı. Fakat beyaz-

Mukaddes Ganj ırmağının sularında yıkanmamış Hintliler, Hintli sayılmazdı..

ları yani bizim çocukları görünce de çok korktu. Bir yıldırım hızile tekrar yaprakların arasında gözden kayboldu. Sağdan soldan bir sürü cüce adam çıkmış, sihirbazı tanıdıkları için sevinçlerinden avaz avaz:

— Tippo! Tippo! diye haykırmağa başlamışlardı. Sihirbaz cüceden başka bunların lâfını anlıyan olmamakla beraber bu kuru kalabalığın çıkardığı ses dünyayı doldurmuştu. Bir gırıltıdır gidiyordu. Tipponun geldiği ağızdan ağıza, kulaktan kulağa bir solukta yayılmış, kalabalık gittikçe artmış, gittikçe artmıştı. Orta yaşlı iki cüce kollarının arasında bir ihtiyar kadını getirdiler. Bu kadının saçları büsbütün pamuk gibi aklaşmıştı. Derisi bir mumya derisini andırıyor, parmakları hastalıklıymış gibi tuhaf tuhaf titriyordu. Fakat artık çökmüş gibi duran ışıksız gözlerinde keskin bir sevinç alevi yanıyordu. İhtiyar kadın karga gibi bir ses çıkartarak:

— Tippo! oğlum! oğlum!! diye inledi.

Tipponun iki kardeşi annelerini getirerek ağabeylerine verdiler. Tippo bu kadını, içinin bütün sevgisile öpüyordu. Tippo her dakika yeni bir akrabasını, yeni bir dostunu selâmlamağa mecbur oluyor, küçüklük arkadalarından biri batıp biri çıkıyordu. Yüzlerce sorguya cevap veriyor, fakat ihtiyar anasını da kollarının arasından salıvermiyordu. Kadının sesi düzelmiş, kargalıktan çıkmış, bükük beli doğrulur gibi olmuştu.

Şimdi herkes sağdan soldan, et, kök, sebze, meyva getiriyordu. Bunların hepsi hamdı. Ahçılık denilen san'at herhalde bu köye ayak basmamış olacaktı. Hatta su içecek kapları bile yoktu bu zavallı cücelerin!

Doğanla Alp biraz meyva yediler. Başka şeylere el sürmediler. Hatta Tippo bile köyünün pişmemiş olan bu nefis yemeklerine iltifat etmiyordu.

Annesi biraz sonra kalabalıktan içi geçmiş gibi oğlunun yanına uzanınca Tippo Hadiye dönerek:

— Hadi, dedi, bizim şu köylülerin para denilen şeyi bilmemeleri ne iyidir bilir misin? Paraları olsaydı şimdiye kadar çoktan mahvolurlardı. Çünkü kendilerini müdafaa edebilecek yapıda değildir zavallılar!

Doğan şaşkınlıkla:

— Para bilmezler mi? dedi.

— Hayır bilmezler, alışverişlerini hayvan derisile, yemişle değiştirme suretile yaparlar. Bunların arasında san'attan, çiftçilikten anlıyan olmadığı için burada kimse kimseye muhtaç olmadan geçinir giderler. Herkes kendi işini kendisi yapar, biribirinden üstün iki adam bulamazsın.

— Çok kötü birşey, ihtiyarlar, dullar, yetimler neyaparlar.

— Köyde yemek oldukça herkes bunların karnını seve seve doyurur. Bu orman adamları içinde, biribirlerine düşmanlık, biribirlerini çekememezlik gibi keyler hiç yoktur. Sözlerime tepeden tırnağa kadar inanabilirsin yabancı?!!

Bu köyde iki gün kaldılar, üçüncü gün yola çıktılar. Köyün bütün ahalisi bunları geçirmek için hazırlanmıştı. En nihayet birçok hacıların her sene üstünde yürüdükleri geniş caddeye çıkarak köylülerden ayrıldı, yollarına koyuldular. Zaten köylüler yol üzerinde ilk kervanı görünce kendiliklerinden ortadan kayboluşlar, sanki göğe çekilmiş, yahut yere girmişlerdi.

Mukaddes Ganj ırmağında

Şimdi mukaddes Ganjda yıkanmak için kafileler gidiyordu. Ganj nehrinde yıkanmak Purideki mabet bayramına girmek için ilk şarttı. Günahlarını Ganjın dalgalı sularına dökmemiş bir Hintli, Hintli sayılamazdı.

— Sonu var —

TARZAN: 3

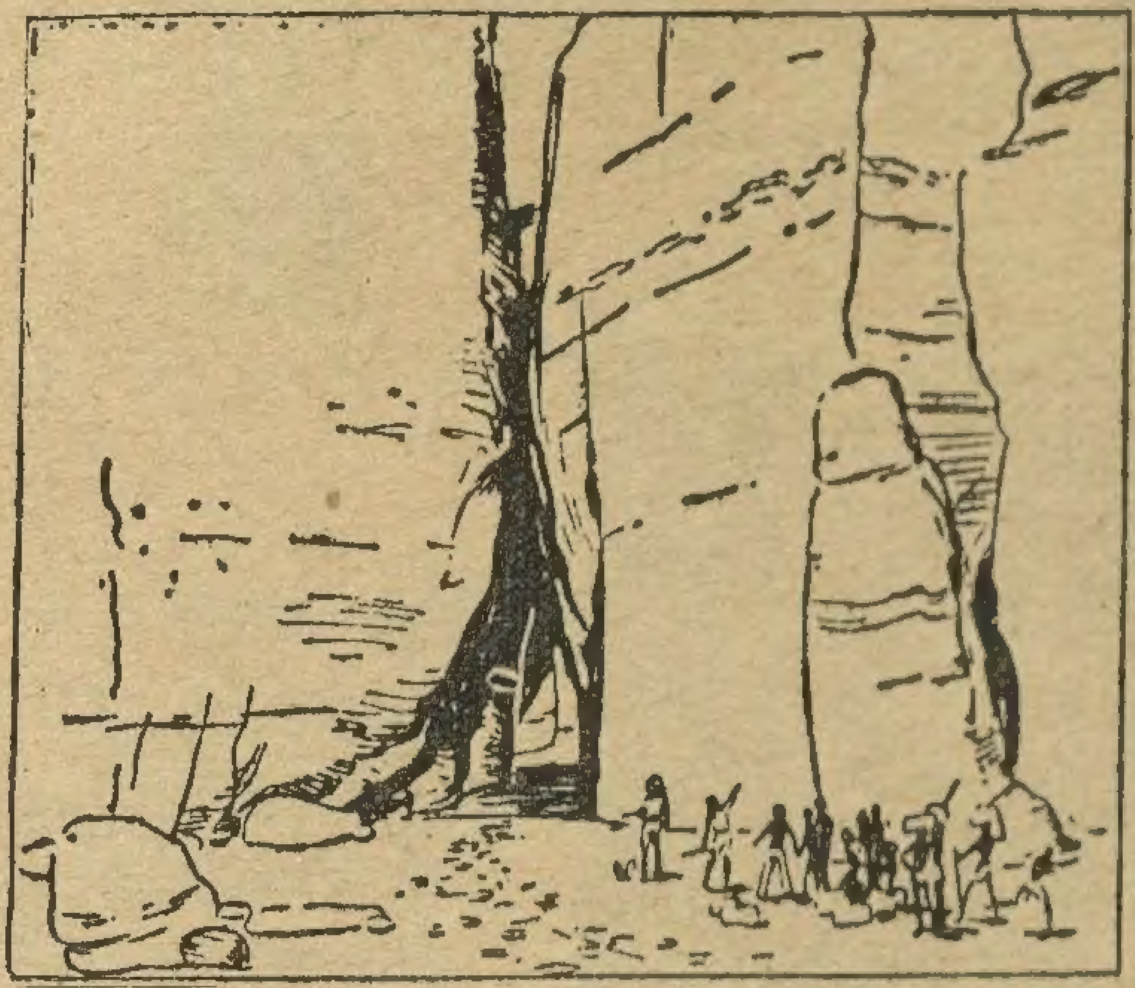

37 — Tarzanın dostu Jan Kursiyeye niçin yardıma gittiğini belki merak etmişsinizdir. Çünkü Jan Kursiye Afrika yolculuğuna çıkmış ve büyük fillerin yüzlerce yıldızı ölmek için gitmekte oldukları yere gelmişti.

38 — Burası filler mezarlığı idi. Janın yanındaki adamlar buraya gelince bir adım daha ileri atmak istemediler. Çünkü fillerin mezarlığı onlar için kutlu bir yerdi. Adam oğulları buraya hiç bir vakit giremezlerdi.

39 — Mağaranın kapısı önüne gelmişlerdi. Siyah derili yerliler korkudan ödleri patlıyarak tabanları kaldırmışlar ve gerisin geriye kaçmağa başlamışlardı. Ne görmüşlerdi, ne olmuştu?

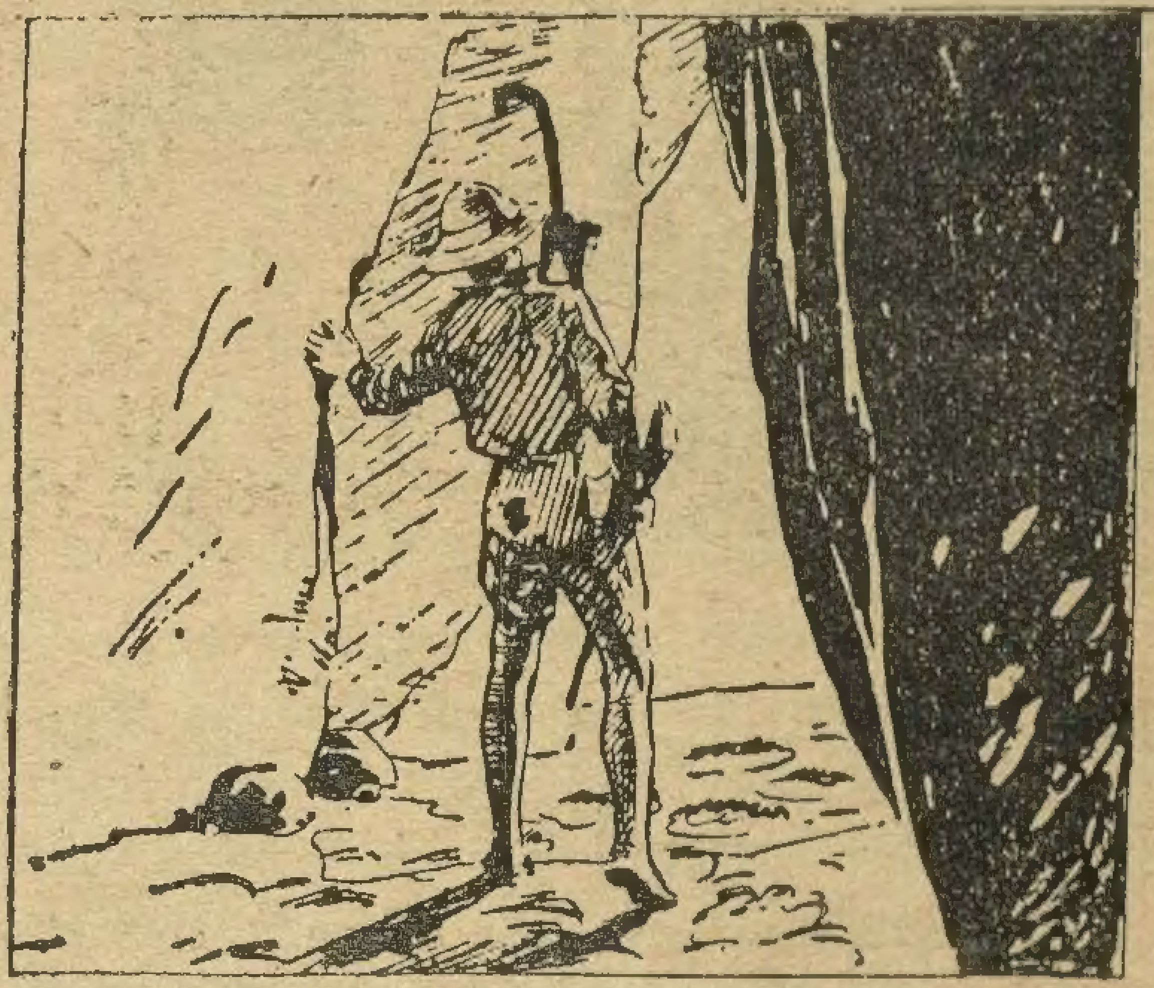

40 — Fakat Tarzanın arkadaşı da yamandı. Yürekli bir kimseydi. «Korkacak ne var?» diyerek yılmaz Jan Kursiye duraklamaksızın ileriye doğru atıldı, yürüdü, gitti.

41 — İşte acun yüzünde hiç kimsenin bilmediği bu mağaraya vardı. Gördüğü şeylerden şaşırdı kaldı. Çünkü burası fillerin kendi kendilerini öldürdükleri yerdi, her yön fil dişlerile dolu idi.

42 — Dört bir çevresine hayretle bakan Fransız gezgini arkadan almanca «kimdir o?» diye bağıran bir ses işitince çok şaşırdı ve arkaya dönünce kendisine doğru çevrilmiş bir tüfek namlusu gördü.

43 — Bu yabancı ses şu sözleri yüksek sesle bağırıyordu: «Fil dişlerinin hepsi benimdir. Ben acunun en zengin adamıyım» sonra da iğrenç bir homurtu atarak tüfeğinin tetiğini çekti.

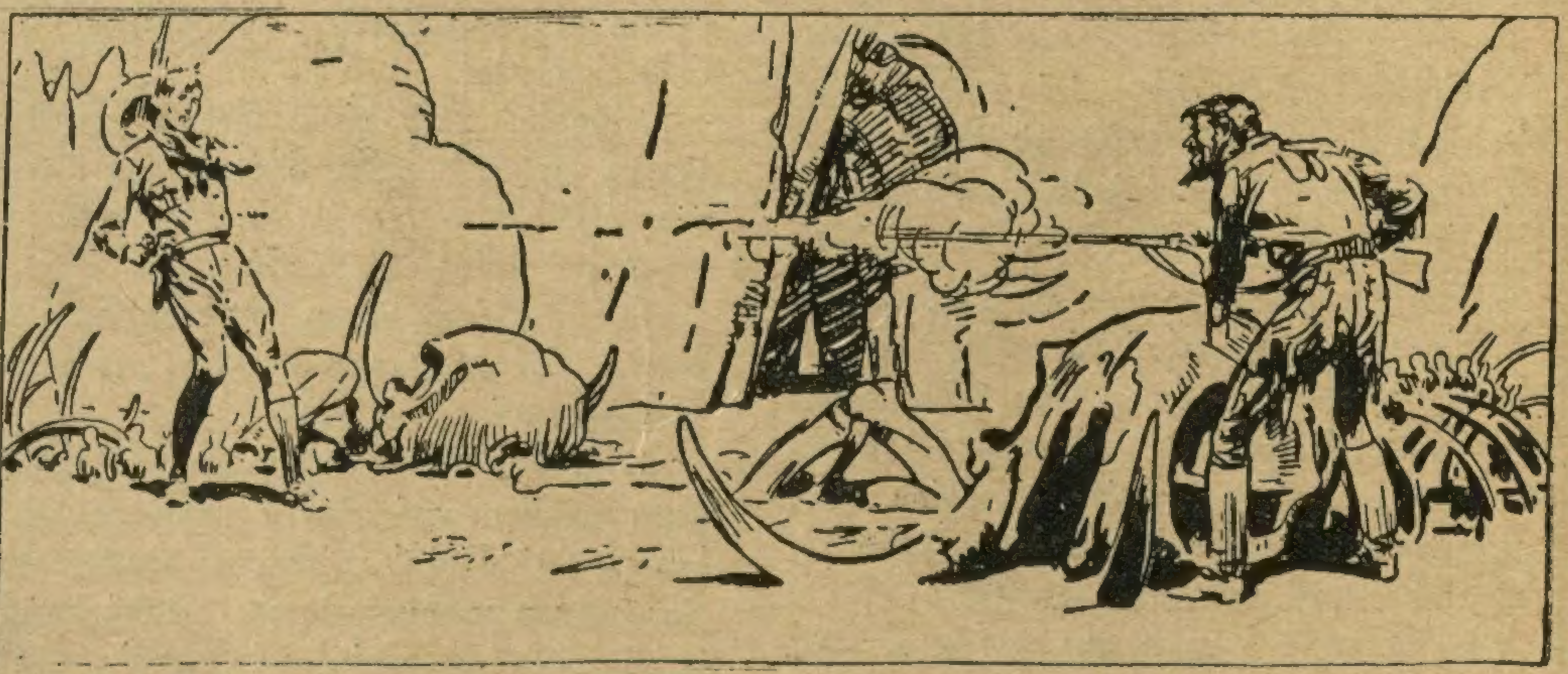

44 — Yüzlerce senelik mağaranın içinde tok bir ses duyuldu. Tüfekten çıkan kurşun Jan Kursiyeyi vurmuş, havada sallandırmıştı. Etrafı tüfeğin dumanları sardı. Sakalı uzamış olan bu ihtiyar Alman ne kan içici bir adamdı.

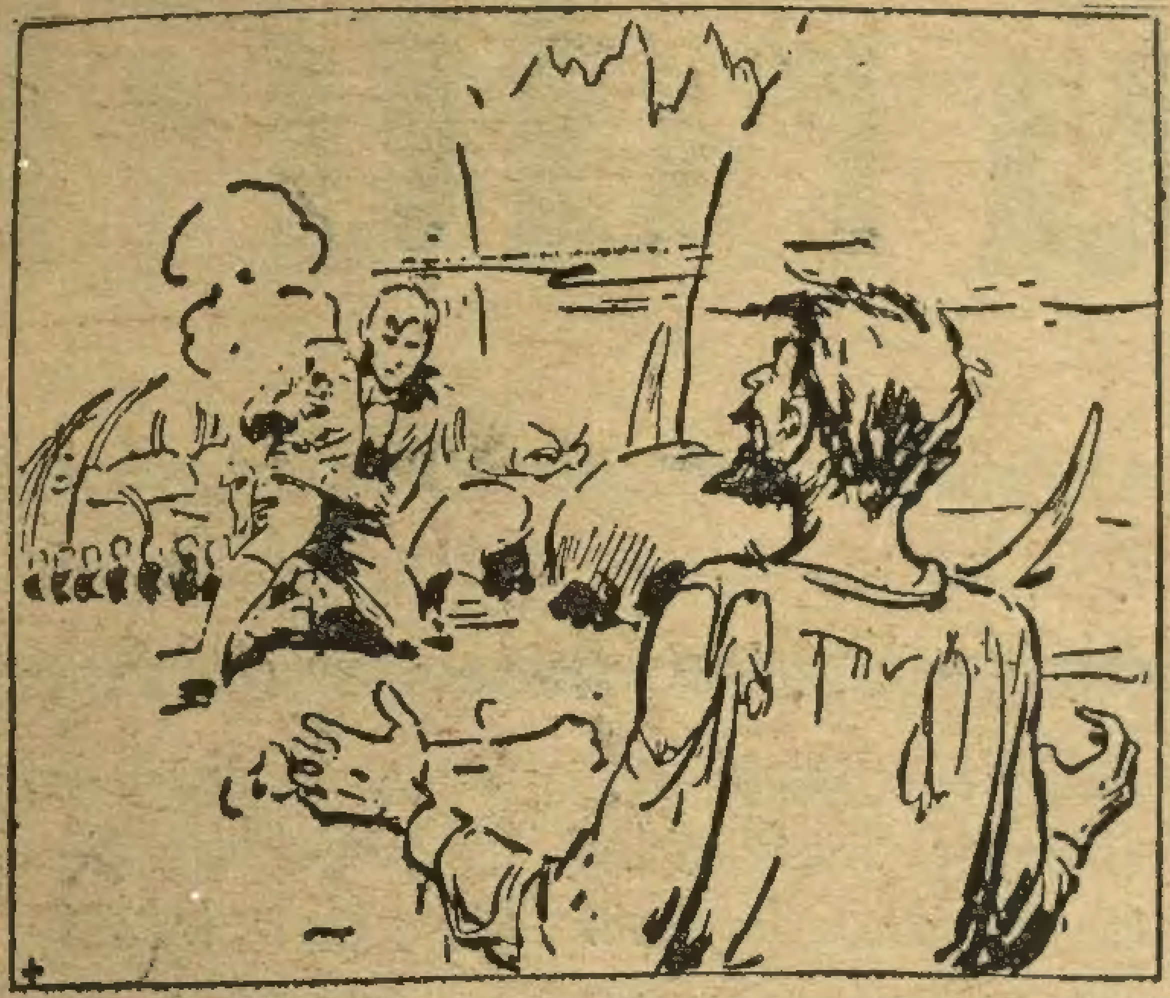

45 — Jan göğsünü tutarak sırtüstü devrildi ve orada bir kenara yaslandı. Üstü, başı perişan bir halde olan bu adam kimdi?. Burada nasıl duruyordu. Jan yere çömeldi.

46 — İşte bu zaman gömleğinden bir parça yırtarak akan kanile Tarzana «imdadıma koş, fillerin mezarlığındayım» sözlerini yazmıştı. Tarzanın kendisini mutlaka kurtarmağa geleceğini okuyordu.

47 — Kanile yazdığı bu bez parçasını yanındaki küçük maymunu Nkimanın boynuna bağladı. Çünkü küçük maymun ne yapar, yapar onu bulur, bu haberi Tarzana ulaştırırdı. Çok geçmeden bayıldı.

48 — İşte Tarzan, yanına gelen küçük maymunun getirdiği bu haberle yola çıkmış, kayalıklarda kalmış, sonra maymunları kendisini kurtarmıştı. Şimdi maymunlarile birlikte filler mezarlığının önüne belmişti. Birdenbire küçük maymun büyük bir heyecan gösterdi.

49 — Ancak kayalık geçide girince Tarzan durdu. Maymunlar da duraklıyarak biribirlerine bakıştılar. Şimdiye kadar duymamış oldukarı tuhaf bir hayvan kokusu burunlarına kadar gelmişti.

50 — Küçük maymun Nkima ne olursa olsun diyerek mağaranın kapısına doğru ilerledi, fakat, az sonra öyle korkunç çığlıklarla geri döndü ki bütün hayvanlar ne oldu diyerek şaşırdılar.

51 — Nkima, çok korkunç ve bütün hayvanlardan daha büyük hayvanlar gördüğünü söyleyince, Tarzan maymunlardan birisini çağırdı, «git, dedi, düşürmüş olduğum silâhlarımı al getir!»

52 — Akut adındaki maymun Tarzanın silâhlarını düşürmüş olduğu kayalık uçuruma doğru var gücile koştu. Orada okla yayını buldu. İğilerek onları aldı.

53—Bunları yüklenince dik kayalıkları tırmanmağa başladı. Acele ediyordu. Öyle ya, Tarzana bir çağ önce bu okla yayı götürmesi gerekti. Yoksa yaralı kolile Tarzan ne yapabilirdi?.

— Daha var —

Deniz Kurdu D

Deniz Korsanlarımızın babayığıtlığini bu romanda okuy

Genç Bayramın gemicilikten, Avrupalılarla döğüşmekten başka sevdiği birşey daha vardı: Avcılık!

Sardinyanın bu ıssız ormanlık yanları avcılığa çok uygundu; hele Bayram reisin barındığı limanın kırk beş mil kadar yıldız (şimal) yanında Sardenya adasının açığında bir ada daha vardı ki: Sık ormanlarla kaplanmış olan burası yaban keçileri, yaban öküzlerile dolu idi. Başka yerlerinde insan yoktu. Bayram reis Sardenyada gemisini karineye bastırarak temizlettiği, armasını ve yelkenlerini tamir ettirdiği sıralarda altı çifte sandalına biner, Sardenya yalısı boyunca bu adaya giderdi.

Kendi yerine kalyonda kalan koca reis yaşlı, yiğit bir kaptandı. Onun için Bayram reis işlerin pek iyi yürüyeceğini bilir, adada istediği gibi yaban keçilerini, yaban öküzlerini avlamak işine dalardı. Bu işin tatlılığından başka bir de kârı vardı. Reis vurduğu avları tuzlatıyor, pastırma yaptırıyor, bu da uzun deniz yolculuklarında korsanlar için çok değerli bir kumanya (yiyecek) oluyordu. Bayram resin ikinci kaptanı olan ihtiyar Koca reis kalyonun altını temizleyip te bütün işini bitirince gizli körfezcikten çıkar ve konuşulmuş olan günde adaya gelip Bayram reisle yoldaşlarını ve tuzlanmış, kurutulmuş etleri alırdı.

Burada (Av adası) adını vereceğimiz bu ada bayağı Bayram reisin bir çiftliği, babasından kalma bir malı gibi idi. Adanın Yıldız burnundaki tek köyün yüz kişiyi bulan ahalisi pek yoksul, bayağı yarı çıplak yaşıyan bir takım zavallılardı; Akdeniz gibi on bin senelik medeniyetin yüreği olan bir yerde yaşıyorlarsa da gemi uğrağı olmıyan bu adanın bir ucunda sanki Avusturalyanın yabanileri gibi insanlığa uzak kalmışlardı, tuttukları balığı yiyorlar, ormanın ağaçlarını yakıp içerisinde avlanmağa çalışıyorlardı. Bu adamlar güya hıristiyan oldukları halde Bayram reisi tam yürekten seviyorlardı. Reis buraya geldikçe onlara düşmandan aldığı kumaşlardan verir, hastalarına baktırır, İtalyan balıkçılarından aldığı güzel ağları, ev eşyasını bu zavallılara armağan ederdi...

Reisin köye gelişi köylüler için paskalya günleri gibi sevinçli bir gün olurdu.

Bayram reis uğultulu fırtınalar, kanlı döğüşler arasından çıkıp ta bu temiz yürekli adamların arasına gelince ve onların en küçük iyiliklere karşı ne kadar sevindiklerini ve kendini sevdiklerini görünce gönlünde tatlı bir sıcaklık duyuyordu. Bu sert döğüş adamını taştan yapılmış küçük evlerin önünde, denizin kıyısında başına toplanmış on on beş yalın ayak balıkçı çocuklarile oynarken görmek ne umulmaz bir şeydi!

Reisi çocuklardan başka köyüler de seviyordu. Reisin adamlarından birkaçı bu köylülerin Türklere kancıklık edebileceklerini, reisin adada olduğunu düşman donanmasına bildireceklerini söylemişlerdi; lâkin Bayram Reis bu temiz adamlardan şüphelenmeği yiğit yüreğine yakıştıramamıştı. Hem Hırıstiyanlığı da doğruca değil eksik olarak bile bilmeyen bu zavallılar için İtalyan veya Türk olmanın bir değeri, bir ayrılığı yoktu. Onların sevgileri, duyguları ancak çocuklara giyecek kur ağları, buğday, pıçak, sıra aldığı gemilerin s bırakan Bayram Reis

Bayram Reis haklı ya avlanmağa geldiği nalık çıkmamıştı; ve bir hal oldu. O fakir k on senedenberi İtalyay memiş olan (Luvici) a çük bir yelkenli tekne köyün önüne gelip der lerde tayfalıkla gezer ve bu gemiciği edinmiş ihtiyar annesi ile karde ğu Cenuveye götürecek

Luvici köye geldiği yoldaşlarile adada a üstü köye giren bu silâ ce hem şaşırdı, hem ko sonra köylülerden bu T Reis olduğunu anlama teyi buldu. Köylüler B raya geldiğini, adada iyilikleri olduğunu Lu Luvici, köylülerden Ba sika, Sardunyaadaları olduğunu... gün sonra gelip Reisi alacağını d

Luvicinin eline büyü

Çizen: ORHAN HALİL

AFACAN ACUN YOLCU

81 — Sinemacılar ellerine sopayı alarak bizim yaramazları kovalamaya başladılar. Afacan kaçıyor, Topuz kaçıyor, Bilgin kaçıyor, Dikkulak kaçıyordu. Birdenbire önlerinde ağaçlıklı bir yer görrdüler. Dağlar uzaktan görünüyordu. Çarçabuk o (yöne) doğru koşmağa başladılar. Öyle ya, beriyanda böyle bir şey börmemişler, şimdi önlerinde güzel bir manzara belirmişti.

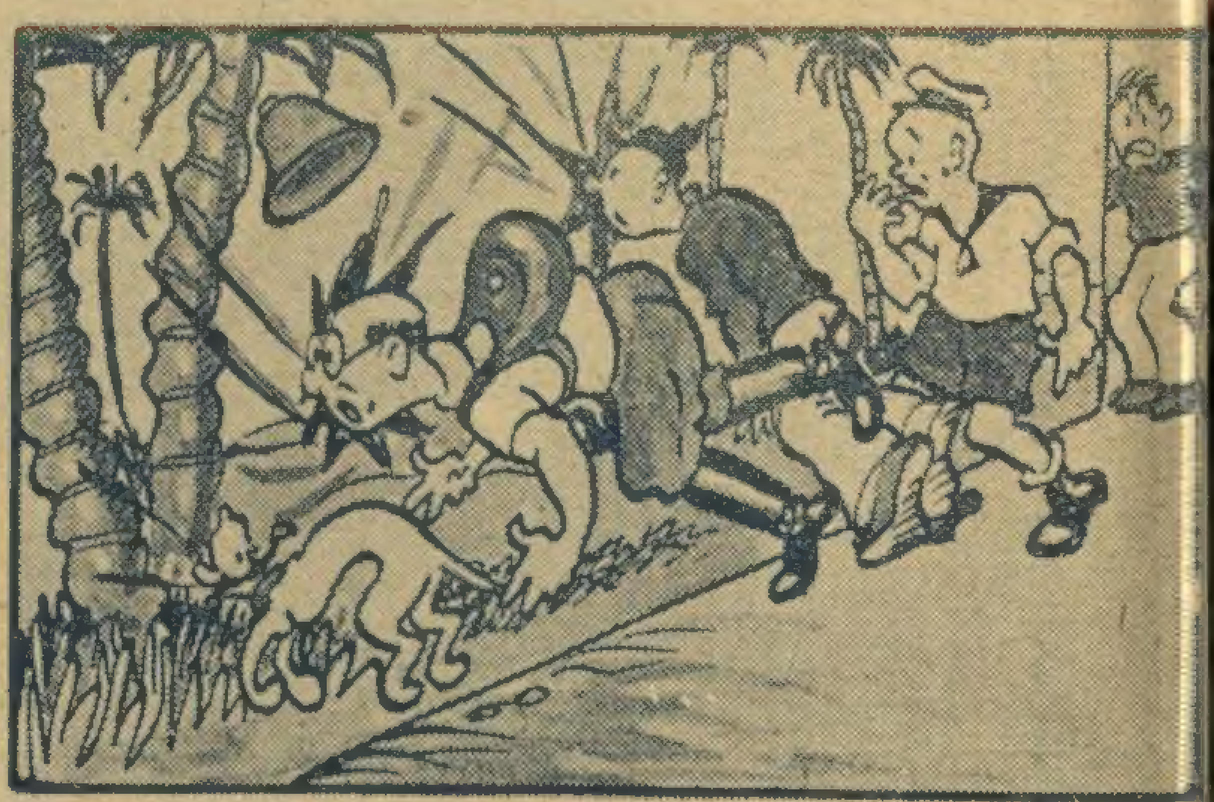

82 — Ne oldu ya?.. Birdenbire Bilgin de, Topuz da, Afacan da duraklayıverdiler. Burunları, başları bir beze çarpmıştı. Meğer burası sinema almak için üstüne çöl manzarası yapılmış bir beyaz perde değil miymiş?

232

...eli Bayram

Yazan: *Ali Rıza Seyfi*

...e adaya gelip çıplak ...tiren, köylüere balık ...ibi şeyler veren, ara- ...nı balıkçı köylülere ...id.

...dört seferdir bu ada- ...dalılardan hiç bir fe- ...acaktı. Ancak fena ...isinden olduğu halde ... ve hiç köyüne dön- ...erif bu sıralarda kü- ...lduğu halde birgün ...ş idi. On sene gemi- ...ça para biriktirmiş ...uvici köyde bıraktığı ... artık yerleşmiş oldu-

... Bayram Reis on kişi ...rdu. Luvici akşam ...k korsanlarını görün- ...an ödü koptu. Biraz ...ptanının adı Bayram ...ine korkusu son ker- ... Reisin her vakıt bu- ...ığını, köylülere çok ...nlattılar. Bu sırada ...Reisin gemisinin Kor- ...birinde bağlanmakta ... Cenup limanı önüne ...nmişti.

...ş düşmüş, büyük bir fırsat geçmiş demekti. Bütün Avrupa milletlerinin her gün canını yakan, onları büyük ziyanlara sokan bu korkunç korsanın nerede olduğunu anlamıştı. Herif hemen o gece anasile kız kardeşini küçük balıkçı gemisine alarak Cenovaya yelken açtı.

Bayram reis bu yabancının küçük gemisile bu ıssız köye geldiğine dikkat etmemiş değildi; hele geceleyin kaçar gibi kalkıp gitmesi de yüreğini epeyce gıcıkladı; köyün önündeki ağaçlardan birinin altında köylülerle konuştu. Gelen herifin temiz yürekli köylülerde, kendisinin kim olduğuna, buraya niçin geldiğine, ne zaman gelip gittiğine dair uzun uzadıya sorgularda bulunmuş olduğunu öğrenince kaşları çatıldı ve önüne doğru bakarak başını salladı.

Bundan dört gün kadar sonra Cenovaya varmış olan Lüvici hemen şehir meclisine koşmuş, öğrendiği şeyleri, korkunç Bayram reisin şu sırada ancak on iki arkadaşile Av adası) dediğimiz yerde bulunduğunu anlatmıştı. Birkaç Avrupa deniz devletinin ele geçiremediği bu adamı, bu hıristiyan düşmanını kolayca ele geçirecek zaman artık kendi kendine gelmemiş miydi?

Size işte o gece Cenova parlamentosuna geldiğini söylediğimiz haber işte bu idi. Meclis azası bu haberden pek sevindiler; ancak biraz sonra korsanın yakalanması için lâzım olan şeylerin elde hazır olmadığı anlaşıldı. (Sonu var)

...UĞUNDA

GEÇENYAZININ ÖZÜ: Afacan, Topuz ve Bilgin güzel bir ev görmüşler içindeki hamaklara uzanmışlardı, burası bir sinema kumpanyasının kurduğu evdi.

83 — Perde delik deşik olmuştu. Bi...im yaramazların başında Bilgin olmak ...zere yüzgeri ettiler. Tıpkı arkasına va...on almış bir lokomotif gibi (çıh.. çıh) ...esi çıkararak kaçıyorlardı. Sinemacılar ...aha çok kızmışlar, onları kovalıyorlardı. Afacan «dur bakalım, halimiz neye varacak» diye düşünüyordu.

84 — Bilgin birdenbire koca bir dinamo gördü. Bu, sinemacıların fırtına çıkartmak için kullandıkları bir vantilâtördü. Adam koştu, düğmeye dokununca vantilâtör dönmeğe ve öyle bir rüzgâr çıkartmağa başladı ki sinemacılar şimdi sapır sapır yere dökülüyorlardı. Ellerinden sopalar uçuyordu.

— Daha var —

MONOLOĞ

Aya yolculuk ve ayda neler gördük?.

[Telâşla ortaya gelip heyecanla anlatmaya başlar]

Aydan geliyorum aydan!..

Sormayın, anlatsam şaşarsınız. Nasıl oldu bilmiyorum, şeytana uyduk işte... Geçen bayram idi... Mektep tatil. Sabah sabah kapımız çalındı. Baktım: Bizim Dursun. «Ne var?» demeye kalmadan anlatmaya başladı: Misafirler ona koca koca balonlar armağan etmişler.. Hani şu kanatlı, bacaklı balonlardan.. «Biz artık büyüdük, dedi, bu balonlardan, başka türlü istifade edelim... Bunlardan sana da getirmişlerdir elbette, hepsini birleştirip te bir şişirirsek aya çıktık demektir!..

Aaa!.. Dememe vakit bırakmadan ağzımı kapadı:

— Sus! sakın kimseye bir şey söyleme, ben her şeyi hazırladım... Ali, Ayhan, Oğuz bütün arkadaşlar paralarını toplayıp balon alacaklar, yalnız sana da bir iş düşüyor..»

O kadar yavaş söylüyordu ki elimi kulağımın arkasına götürüp sordum:

— Neymiş o iş bakalım?...

— Kolay... Balonları doldurmak!..

— Ne ile?..

— Havagazı ile, havagazı...

— Peki sonra ne olacak?..

— Ne mi olacak?.. Uçacağız be!.. Aya gideceğiz diyorum sana!

Aya yolculuk.. gerçekten hoş şeydi. Aklım yatar gibi oldu. Ertesi günü mahallenin bütün afacanları bizim mutfağa dolmuşlardı .Ben balonları gaz musluğuna tutuyor sonra ağızlarını bağlayıp Dursuna veriyordum. Bütün balonlar dolduktan sonra bahçeye indik. Arkadaşlar önce şişirdiğim, balonları kalın iplerle bir ağaca bağlamışlardı. Hepsi de o kadar güzel doldurulmuştu ki neredeyse ağaç kökünden sökülecek sanıyordum!

Dursun yaşlı bir bilgiç gibi havaya özenli özenli bir gez daha baktıktan sonra kararı verdi:

— Uçabiliriz!

Fakat arkasından elini alnına vurarak haykırdı:

— Vay canına ne ile uçacağımızı unuttuk!..

Gerçek, ortada balonlardan başka bir şeycikler yoktu.

Demir koşa koşa eve gidip biraz sonra elinde koca bir zembille döndü. Büyük annesinin pazar çantası imiş! Bu, Dursunla beni pek âlâ içine alabilirdi. Hemen atladık. Sepet balonlara bağlandıktan biraz sonra Dursun kumandayı verdi:

— Tamam!. Salıverin...

Hemen ipler kesildi, biz de yükselmeğe başladık. Aksiliğe bakın ki ağaca gerili, çamaşır ipi de kopmuş balonların ipine dolanmıştı. Böylece balonumuz don, gömlek, fanilâdan bayraklarla âdeta donanmıştı. (Dursun ellerile göğsünü bastırarak) görüyorsunuz ya, sanki şimdi havalanıyor gibi heyecan duyuyorum. İşte böylece arkadaşlarımızın «Okay.. Okay uğurlar ola!..» sesleri arasında bulutlara doğru yükselmeğe başladık. Aşağıda bir aralık gözüme bizim arap bacı ilişti: «Sizi yumurcaklar sizi» diye haykırıyor, biz de ona kahkahalarla gülüyorduk!...

Neyse, o bağıradursun, biz de ona gülmeğe daldık. Fakat haberimiz olmadan epice yükselmişiz. Hele, bacının hali benim o kadar tuhafıma gitmiş ki etrafıma bakmaktan yanımdakini unutmuşum!

Birden omuzuma bir el yapıştı. Pazar çantasının... pardon!.. sepetin, öbür tarafından aşağıya bakan Dursun gözleri faltaşı gibi açılmış, beni sarsıyordu:

— Biz nereye gidiyoruz?

— Aya!..

— Olmaz... Gidemeyiz!

— Neden?

— Öyle işte... Gidersek bir daha dönemeyiz!

— Neden be?..

— Hâlâ neden diyor... Yahu orada hava yokmuş!

— Kim diyor bunu?..

— Büyük bilgiçler.. Bak, işte burada yazıyor.

Elinde bir kitap vardı.

Aldım, gösterdiği yeri okur okumaz benim de aklım başımdan gitti. Bu sefer ben onu yakasından tuttum:

— Şimdiye kadar bunu niçin söylemedin?

— Kitabın orasını daha yeni okudum da ondan!

Gördünüz mü belâyı. Ne yapacaktık şimdi? Hem aklıma bir şey daha geliyordu ki bu hepsinden berbattı: Oraya çıkıp ölmesek bile sonra geriye nasıl dönecektik? Kafamın içi allak bullak oldu. Derhal yere inmemiz lâzımdı. Bir an ne yapacağımızı düşündük. O sırada balon rüzgârın akıntısına kapılmış, belirsizce yükselerek Beyazıda, yangın kulesinin hizalarına gelmişti. Dursun birdenbire sepetten yarı beline kadar sarkarak kulenin bayrak direğini yakalayıp balonu durdurmak istedi. Lâkin balon o kadar güçlü uçuyor, Dursun da yükselmemek için direğe o kadar sıkı sarılıyordu ki nihayet olan oldu:

Koca direk yerinden kopup Dursunun elinde kala kaldı!! (Durur, gülümser)

Ne şaşıyorsunuz? Olur mu olur.. Hem hatırınızda bulunsun, bütün bu anlattıklarım ne bir rüya, ne de bir masal değildir. Hepsi gerçekten oldu. İnanmazsınız çıkın da bakın, yeni direk kuleye daha üç gün evvel takıldı! Ya eskisi? Sormayın.

Zavallı Dursun koca şeyin yerinden koptuğunu görünce ödü patladı. Fakat ben derhal iki elimle beline sarılarak haykırdım :

— Sakın bırakma!

Sözümde haklıydım, çünkü direğin ağırlığı balonu yavaş yavaş aşağıya doğru çekiyordu.. Başladık inmeye..

İşte böylece ine ine, alçala alçala taa Aksarayı boyladık. Nihayet orada balonumuz «zınk!» dedi oturdu.

Ama nereye? Bir evin damına! Damına da değil de bacanın tepesine!

Bizim leylek gibi bacaya konmamızla zembilin ateş alması bir oldu!

Meğer o gün evde çamaşır yıkanıyormuş. Çıkan kıvılcımlar tabiî bizim sözüm ona, sepeti bir anda çıra gibi tutuşturmuştu.

Bu hepsinin beteridi.

Başladık avaz avaz:

«Yanıyoruz!» diye bağırmağa!.. Sesimizi işiten bütün mahalleli evin etrafını sarmış bize bakıp, hem gülüyor, hem kurtaracak yol arıyorlardı. Nihayet birisi elinde koca bir kova su ile dam kapağını açıp çıkageldi. Sepeti de, bizi de, bacayı da yanmaktan kurtarmak için

2324

tenekeyi başımızdan aşağı boca etti... (Geniş bir nefes alır) ... Az sonra herkes birbirine sepetsiz göklere yükselen kırk elli iri balonu gösterirken, biz de üzerimizden şırıl şırıl sızan sularla aralarından sıvıştık!

Bütün bu olan bitenden mahalle o kadar telâşa düşmüş ki, işittiğime göre bizim arkamızdan yangın arabaları da gelmiş!. İyi ki biz orada bulunmadık.

Yoksa bir temiz dayak yemeden ellerinden kurtulamazdık!.. (Biraz susar)

İşte size anlatacaklarım bu kadar..

(Güler) sanki aydan gelmiş olsaydım orada gördüklerim bu anlattıklarımdan daha meraklı, daha heyecanlı, daha gülünç mu olacaktı?..

NECAT AKDEMİR

ŞEN SÖZLER

REÇETE

Doktor — Nasıl oğlunuz verdiğim reçetenin gösterdiği yoldan mı gitti?

Anne — Çok şükür ki gitmedi!..

Doktor — Nasıl çok şükür?.

Anne — Çünkü reçeteyi apartımanın beşinci katından düşürmüştü. Ya onun yolundan gitseydi...

Doktor: ?!..

SINIFTA

Bay okutan: Çocuklar biz çalışmak için toprakta yaşıyoruz. Afacan sen söyle bakayım, sen ne olmak istersin?.

Afacan: Denizci!..

KORKUYORMUŞ

Anne: Çetin bu ne böyle? Güzel bir pastayı kardeşini düşünmeden yiyorsun ha!...

Çetin: Nasıl düşünmüyorum anneciğim, o gelecek diye ödüm patlıyor.

İMTİHAN

Bayan hala: Afacan şimdi seni gramerden imtihan edeceğim. «Ben güzelim» desem bu, hangi sıgadır.

Afacan: Tam mânasile «mazi» halacığım..

İZCİLER KIRALI

ÇOCUK SESİNDE bütün çocukları heyecana düşüren bir romandır.

Coğrafya, Asyanın içyüzü, Tibet yaylaları, Çin, Hindistan İ Z C İ L E R K R A L I N D A size bilgiler sunacaktır.

Her pazartesi bir ÇOCUK SESİ alınız. 271 inci sayı bu hafta çıkıyor.

Şarlo Afrikada No: 15

43 — Yerliler: — Vay, sen misin, bizim arkadaşımızın saçlarını kesen! diyerek Şarloyu ellerinden bağlayıp dışarı çıkardılar. Bir sütuna sıkıca bağladılar. Şarlo: «Bakalım, bu iş ne olacak» diye düşünüyordu. Herif Şarloyu bağladıktan sonra geri geri çekildi. Şarlo bunu fırsat bilerek ayaklarını yerden kaldırdı, adamın ayakları, karnı budur diyerek öyle bir tekme savurdu ki karşısındaki neye uğradığını bilemedi. Bu sırada başka biri yetişerek Şarloya yanaşmak istedi ise de Şarlo sağ ayağını geriye doğru uzatarak ötekine dehşetli bir topuk salladı. Şarloyu bağlayıp götürmekten başka çare yoktu. Kollarını ilmeğe geçirdiler.

44 — Şarlo önde, vahşi arkada yürümeğe başladılar. Adam: Şimdi seni ırmağa atıp soğuk bir duş yaptırayım da gör» diyordu. Şarlo birdenbire önünde bir yuvarlak sepet gördü. «Hele sen de gör ne yapacağım» dedi. Sepetin ucuna bütün gücile bastı. Sepet havalanarak doğru adamın başına bir küllaâh gibi geçti. Geçmesile de iyi bıraktı. Boş kalan Şarlo gerisin geriye dönerek herifin üstüne yüklendi, onu yere devirdi. Orada gördüğü bir çukurun içine attı, üstünü örttü.

45 — Şarlo: Biñ yaşa bay sepet! dedi ve toprağa gömülü adama şapkasını çıkararak: Beni bağışlayınız, ne yapalım, insanlık hali bu. Başkasına kötülük edeyim, derken kendi başına o kötülük gelir. Komşuna kuyu kazma içine kendin düşersin!.» Kıyıya doğru koşmağa başladı. Orada ne de güzel bir sandal duruyordu. Oooh.. İşte bununla bu ülkeden kaçabilirdi. Bütün gücile yerden zıpladı ve kendisini sandalın içine attı. «Arkadan geliyorlar, karşı sahile çıkarsam, kurtulduk!» diyordu. Aksiliğe bakın ki sandalın içine düşen Şarlo tehtaları kırmış, ayakları suya dalmıştı.

— Daha var —

Yamyamlar Arasında!..

— Komedi 3 tablo —

BİRİNCİ TABLO

[Piyesin kahramanı olan ihtiyar adam ve karısı otuz yaşlarında evlenip insanlardan uzak yaşamak dileğile ücra bir köydeki çiftliklerine çekilmişlerdir. O zamandanberi şehir hayatı ihtiyacını unutumuşlar, ve elli seneye yakın bir ömrü köyde yaşayıp yetmişer yaşlarına gelmişlerdir. Erkek oldukça hasistir: Yemeyip içmeden, dişinden tırnağından biriktirdiği bin altını vardır. Karisile konuşuyorlar:]

İHTİYAR

Şurada oldukça çok birikmiş paramız var,
Kaç gündür duyuyorum dağda haydut, hırsız var:
Bu tehlikeli bir iş.. Gelmez asla şakaya!..

KARISI

Öyleyse götürelim şehirde bir bankaya!..

İHTİYAR

Biz oraya gidince belki dönmeyiz geri,
Aklından çıkardın mı edilen yeminleri:
Yolculuk yapmıyacak ne deniz, ne karada,
Şehre ayak basmadan, ölecektik burada!...

KARISI

Sen de haklısın.. Fakat: Sakladığımız para
İkimizi ettirir bin parça haydutlara

İHTİYAR

Doğru.. Haydi bu işin çaresine bakalım,
Şehirde bir bankaya parayı bırakalım!..

İKİNCİ TABLO

[İhtiyar ve karısı bin altını çantaya koyarlar. Bundan evvel nasılsa satın aldıkları bir arabaya atları koşarlar ve binip köyün yolundan uzaklaşmağa başlarlar.]

İHTİYAR

Nasıl, yolu bilmeden, seyahat edeceğiz,
Köyden hiç çıkmamıştık, nereye gideceğiz?...

KARISI

Kırk sene köyde kaldık.. Biz dünyayı unuttuk!..

İHTİYAR

Talihe katlanalım.. En büyük yolu tuttuk,
Elbet bir kasabaya, bir şehre çıkar sonu!..

KARISI

Dağlarda kalmıyalım bu gece, kolla onu!..

ÜÇÜNCÜ TABLO

[Kadere boyun eğen ihtiyar arabayı ulu orta sürer. Yol bitmez, nihayet akşam olur. Dört yanı alaca bir karanlığın bastığını gören ihtiyar korku içindedir:]

İHTİYAR

İşte gece bastırdı.. Bak, simsiyah ortalık!..

KARISI

Gözgözü görmez oldu.. Ne korkunç bu karanlık!.

İHTİYAR

Bizi kesmese bile tutup köyün haydudu,
Gelip parçalıyacak dağın çakalı, kurdu!...

KARISI

Evet tehlikedeyiz.. Uyumayalım sakın!..

İHTİYAR

Sessiz gözetliyelim, etrafa iyi bakın!..

DÖRDÜNCÜ TABLO

[İki ihtiyar korku içinde sabaha kadar beklerler. Güneş doğunca ihtiyar etrafa bakar, kendilerinin bir sahilde olduklarını görür. Fakat dikkat ettiği zaman deniz kenarında birçok vahşilerin elele verip bağrışarak şıpladıklarını görür:]

İHTİYAR

Ayol, bak: Görülmemiş bu felâketin eşi,
Bizi tutup yiyecek işte bir sürü vahşi!..

KARISI

Evet, gördüm: Vahşiler.. Büyük felâket gerçek,
Görürlerse tutarlar, başını içeri çek!..

İHTİYAR

Fazla duramağa gelmez, arabadan inelim,
Sürünerek gidelim, ağaçlığa sinelim!..

[Bir çalılığa sinip konuşurlar:]

KARISI

Fakat, kırk sene evvel, vahşi yoktu burada!..

İHTİYAR

Kendi ülkelerinde belki kaldılar darda,
Yiyecek bulmak için, ettiler şehre akın,
Bu sahili buldular evlerine en yakın!.

[Yetmişer yaşlarına gelen ihtiyarların sulanmış beyinleri bu işi esaslı düşünmeğe yaramaz. Gene titreyerek vahşilere bakarlar: Kaz tüylerinden yapılmış aynı esvapları giymiş vahşilerin mızıkacıları şimdiye kadar görülmemiş aletleri öttürerek zıplamaktadırlar. İhtiyar bir aralık sahilin kumsal bir tarafından bir bağırış duyar, bir de bakar ki bir kadını diri diri toprağa gömüyorlar. İkisi de bunu görünce korkudan büsbütün kanları donar.]

— Daha var —

NECDET RÜŞTÜ

[Bu, çok meraklı ve çok gülünçlü komedinin sonunu haftaya sabırsızlıkla bekleyiniz.]

CANGAZA ile PALAVUZ

— Cangaza!..

— Ne var Palavuz?

— Gazetelerde okudun mu, bu yıl hiç bir yerde soğuklar çok olmamış. İstanbulda grip hastalığı, şehrin kar yüzü görmemesinden ileri geldi...

— Eh.. Bundan ne çıkar?..

— Ne mi çıkar!. Duymadın mı cenup ülkelerde öyle sıcak, öyle sıcak olmuş ki insanlar az kalsın pişip kebap olacaklarmış.. Güneş onları öyle yakmış ki kirpikleri kavrulmuş, saçları kavrulmuş, tüyleri kavrulmuş, cazcavlak kalmışlar.

— Eh, belki olabilir.. Ben daha başkasını bir ansiklopedide okumuştum.. Bir yıl şimal kutbunda sıcak yerine soğuklar çok dehşetli olmuş.. Öyle ki insanlar dışarı çıkamamışlar..

— Bu da olabilir?. Bundan ne çıkar?

— Ne mi çıkar, zavallı kutup adamlarından bazıları avlanmağa çıkınca saçlarını, kirpiklerini, tüylerini soğuk doduruvermiş.

— Sonra ne olmuş..

— Senin söylediğinin aksine bembeyaz kesilivermişler!.

— !..

MASAL — GRİMM'DEN —

Salla Kuyruğunu, Söyle Buyruğunu

Bundan binlerce yıl önce yoksul bir balıkçı varmış. Bu balıkçı; karısile beraber yıkık, dökük bir kulübede yaşarmış. Gündüzleri yakaladığı balıklarla karınlarını doyururlarmış.

Balıkçı bir gün gene balık tutmağa gitmiş. Oltasını denize atmış. Beklemiş, beklemiş, en sonunda oltasına bir şeyin yakalandığını anlamış. Hemen oltayı çekmeğe başlamış. Denizden iri, güzel bir balık çıkarmış.

Balık denizden çıkar çıkmaz yalvarmağa başlamış. «Aman balıkçı, canım balıkçı, etme, eyleme, beni denize at!.. Ben büyülü bir Prensim, balık değilim, beni yiyip ne yapacaksın?.. Hem etim de acı, tatsız tuzsuz bir şeydir» demiş.

Balığın konuştuğunu gören balıkçı şaşırmış. «Lâkırdı söyliyen balığı ben ne yapayım» diyerek sihirli prensi kaldırıp denize atmış. Balık arkasında kanlı, ince bir iz bırakarak derin suda gözden yok oluvermiş.

Balıkçı eve dönünce olan biteni karısına anlatmış. Kadın gözlerini açarak «A alık adam, sihirli balıktan hiç birşey istemedin mi? Hemen denize mi attın?.. Koş git, balığı bul, bize güzel bir ev vermesini söyle!.. Böyle yıkık, dökük bir kulübede yaşıyacak değiliz ya!..» demiş.. Balıkçı, karısının fikrini ne kadar değiştirmeğe çalışmış ise o hiç durmadan «ben artık bu kulübede yaşıyamam.. Git, sihirli balıktan bir ev iste» diye bağırmış.

Nihayet; zavallı balıkçı karısının sözlerine dayanamamış. Deniz kenarına gitmiş. Bir kayanın üstüne oturmuş. Dalgın gözlerini koyu mavi sulara dikerek:

Cici balık, cici balık,
Karım değilmiş bir «alık».
Kuzum meydana çıkıver,
Bana bir akıl veriver!..

Demiş. Hemen sular karışmış. Büyülü balık kayanın dibine gelivermiş. Balıkçıya ne istediğini sormuş. Balıkçı da karısile olan kavgasını birer birer anlatmış, «sen büyülü bir balık olduğun ve ben de senin canını bağışladığım için bize bir ev vermeli imişsin» demiş. Balık ta «hemen kulübene dön, karının istediğini bulacaksın» diyerek suya dalmış, gözden kayboluvermiş.

Balıkçı geri döndüğü zaman kulübesini yerinde güzel, iki katlı bir ev görünce şaşırıp kalmış. Karısı güle güle yanına gelmiş «Bak, ne iyi ettin de istedin» diyerek evi kocasına gezdirmiş. Bu evin içerisinde yatak odası, misafir odası, oturma odası gibi türlü türlü odalar, önünde arkasında birer büyük bahçe varmış. Her taraf değerli eşyalarla dolmuş. Ön bahçede en güzel kokulu çiçekler açmış, arka bahçede çeşit çeşit yemiş ağaçlarının arasında tavuklar, horozlar dolaşırmış.

Balıkçı ile karısı bu evde bir hafta, on gün kadar çok güzel yaşamışlar. Fakat ondan sonra kadın evi küçük görmeğe başlamış. Bir gün kocasına «ayol, artık burası bize küçük geliyor. Git balığa, mermerden bir saray iste» demiş.

Kocası yalvarmış, yakarmış, «ayol, bak işte ne güzel yaşıyoruz!.. Daha fazlasını istiyerek belki balığı kızdırırız... Hem üstelik bir daha gitmeğe utanırım» demiş, ama bir türlü karısına söz anlatamamış. Kadın hiç durmadan «haydi alık herif, bu fırsat bir kere ele geçer.. Git iste.. Onun canını kurtardın.. Elbette ne istersen verecek» diyerek kocasını iyice üzmüş. Nihayet zavallı balıkçı gene karısının gürültüsüne dayanamıyarak boynunu büke büke deniz kenarına gelmiş. Kayanın üstüne oturmuş.

Kuzum balık, canım balık,
Karım değilmiş bir «alık».
Aman meydana çıkıver,
Beni dertten kurtarıver.
Salla kuyruğunu,
Söyle buyruğunu!

Diye acı acı yalvarmış.

Hemen gene sular karışmış. Balık kayanın dibine gelmiş. Balıkçıya ne istediğini sormuş. Balıkçı da karısile yaptığı kavgaları ve onun istediklerini birer birer anlatmış. Balık «haydi sen git, karının istediği olacak« diyip hemen ortadan kayboluvermiş.

Balıkçı sevine sevine evine dönmüş. gerçekten evinin yerinde kocaman bir saray bulmuş. Karısı koşa koşa mermer merdivenlerden inmiş. Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalan kocasını karşılamış. Koluna girip sarayı gezdirmiş.

Sihirli balığın balıkçı ile karısına verdiği bu sarayın yer yüzünde daha bir eşi yokmuş. Duvarlar en güzel çinilerle, en kıymetli halılarla süslenmiş. Tavanlardan billûr avizeler sarkıyormuş. Salonların ortasındaki mermer havuzlardan sular fışkırıyormuş. Bütün eşya altın yaldızla yaldızlanmış. Her tarafa parlak düğmeli, ipek esbaplı uşaklar, hizmetçiler sıralanmış. Sarayın ahırında en iyi soydan atlar kişniyormuş. Bahçesinde en değerli yemiş ağaçları, çiçekler varmış. Hele arkasındaki orman araba ile bir günde gezilemezmiş. Bu ormanın içinde tavşanlar, ceylânlar, geyikler dolaşırmış.

Bütün bunları gören balıkçı çok sevinmiş. «Eh, karıcığım artık başka şey istemezsin, bunlar saadetimiz için çok bile» demiş.

Fakat; ertesi sabah uyanan kadın daha yatağından kalkmadan sarayın penceresinden şöylece bir bakmıs. Gözlerini sarayın önünde uzanan uçsuz, bucaksız vadide dolaştırmış. İçine «ah, bütün bu gözün alabildiğine uzanıp giden ülkenin kraliçesi olsam!..» diye bir istek düşmüş. Hemen kocasını uyandırmış. «Hiç, durma, koş, balığa git, bu ülkenin kralı ile kraliçesi olmak istediğimizi söyle!» demiş.

Zavallı balıkçı gözlerini uğuştura uğuştura, sersem sersem kalkmış. İkide bir de karısının dediği gibi alık alık bakmağa başlamış. «Yahu balığı kızdıracağız, artık elimizde olanla kanaat edelim. Kraliçe olup ne yapacaksın?. Hem ben Kral olmak istemem» demiş. Fakat kadın bir türlü bunları dinlememiş. «Sen kral olmak istemezsen isteme, ben kraliçe olmak isterim.. Git, bunu balığa söyle» diye bağırmış.

Balıkçı ne kadar uğraştise bir türlü ka-
Boynunu büküp deniz kenarının yolunu
rısını bu isteğinden vaz geçirememiş.
tutmuş. Kayanın üstüne oturup gözlerini gitgide kararan, dalgalanan denize dikmiş,

Aman balık, canım balık;
Kızma, beni biraz dinle:
Karım diyor bana «alık»,
Hep istiyor bir krallık.

— Öteki yüze geçiniz —

232

Diyerek yalvara yalvara balığı çağırmış. Dalgalanan deniz kayanın dibinde büsbütün kabarmış. Çok geçmeden sihirli balık başını uzatmış «ne o balıkçı, karın bu sefer de krallık mı istiyor» demiş. Balıkçı karısile arasında geçen bütün lâkırdıları birer birer anlatmış. «Ne olur balıkçığım, karımı kraliçe yapın!. Ben birşey olmak istemem» demiş. Balık gene «sen geri dön, karının istediği olacak» demiş ve dalgalanan, köpüklü sulara dalmış.

Balıkçı yolunun üstündeki sırtı aşınca biraz evvel bıraktığı sarayın pek ziyade büyümüş olduğunu görmüş.. Sanki orası kuleli, yüksek duvarlı, bembeyaz mermer merdivenli, irili ufaklı birçok köşklerle, saray gibi evlerle kocaman bir şehir olmuş. Sokaklarda başları tüylü askerler. Altın kılıçlı atlılar dolaşıyormuş.

Balıkçı; karısının gene mermer merdivenlerden inerek kendisini karşılıyacağını düşünmüş. Oysa ki saraya iyice yaklaştığı halde hiç kimse onu karşılamağa gelmemiş. «Belki karımın işi vardır» diyerek merdivenleri çıkmış. Fakat sarayın kapısındaki askerler yolunu keserek onu içeriye bırakmamışlar..

Balıkçı epeyce uğraştıktan sonra saraya geldiğini karısına bildirtebilmiş. Kraliçenin emrile balıkçıyı içeriye bırakmışlar. Al kadifeler giymiş, altın kılıç takmış bir zabit ona yol göstermiş.

Bu saray eski saraydan o kadar çok büyük, o kadar çok güzelmiş ki balıkçı etrafı seyredeceğim derken birkaç kere ayağını yerdeki halılara takıp boylu boyunca yuvarlanmış. Sayısız salonlardan, odalardan, avlulardan geçmişler. Birçok merdivenlerden inip çıkmışlar. En sonunda içerisi mermer direkli, duvarları yakut, zümrüt, elmas gibi değerli taşlarla pırıl pırıl pırıldıyan bir salona girmişler. Salonun ta bir ucuna elmaslı altın bir taht kurulmuş. Üzerine karısı oturmuş. Karısının başında yumurta büyüklüğünde pırlantalı altın bir taç, boynunda ceviz büyüklüğünde incili bir gerdanlık, kollarında ve parmaklarında türlü türlü yüzüklerle bilezikler varmış. Sırtına yeryüzünün en değerli kumasından bir esbap giymiş. Sağına, soluna üstleri, başları değerli taş ve kumaşlarla süslü cariyeler sıralanmış. Karşısına ülkesindeki ünlü kumandanlar dizilmiş. Onlara bir takım emirler veriyormuş...

Gece olunca zavallı balıkçı yorgunluktan ve bir de çektiği sıkıntıdan hemen uykuya yatmış.. Fakat Kraliçe bir türlü uyuyamamış. Saatlerce şimdiye kadar eline geçenleri düşünmüş. Bunları az bulmuş ve istiyecek başka şeyler aramış.

Kraliçe sabaha kadar düşüne düşüne istiyecek bir şey bulamamış. Nihayet uzun bir gecenin uykusuzluğundan doğan sersemlikle gözlerini kapıyacağı sırada yeni günün güneşi altın ışıklarını bir günlük kraliçenin ülkesine göndermeğe başlamış.

Kraliçe uyumadan önce sabah olmasına, hele güneşin ışığını ta gözünün içine göndermesine çok sinirlenmiş. Hemen yatağından fırlamış. Rahat rahat uyuyan kocasını sarsmış, «herif kalk!.. Koş, balığı bul, aya, güneşe kumanda etmek isterim. Ben istediğim zaman batsınlar, istediğim zaman çıksınlar, istediğim kadar gökyüzünde kalsınla» diye bağırmış.

Zavallı balıkçı korka korka gözlerini açmış. Kendi kendine «galiba, karım çıldırdı» demiş. Besbelli ki çok geçmeden karısının deli olmadığını anlamış. Dizlerine kapanmış. «Aman karıcığım, etme, eyleme, bu istekten vaz geç!.. Balık bu dileğini yapamaz» diye yalvarmış.

Kadın büsbütün hiddetlenerek «haydi gene alık alık söylenme.. Beni nasıl Kraliçe yaptise bunu da yapar... Hem ben kraliçeyim, sana emrediyorum!.. Emrimi dinlemelisin, hiç durmadan çıkıp balığı bulmalısın!.» diye bağırmış.

Balıkçı hiddetli karısının tekmeleri altında pala spandıras üstünü giymiş. Hemen saraydan fırlamış. O sırada yeryüzüle gökyüzü de zavallı balıkçının kafasının içi gibi darmadağınık olmağa başlamış. Çünkü bir saat önce pek güzel olan hava birdenbire bozmuş. Her tarafı kara bulutlar kaplamış. Rüzgâr o zamana kadar görülmemiş bir şiddetle esmiş, ulu ağaçları yere devirmiş. Zavallı balıkçı eteklcri havalana havalana deniz kenarına koşmuş. Rüzgârın uçurmaması için ağaca tırmanan bir kedi gibi küçük çıkıntıara parmaklarile tutuna tutuna kayanın üstüne çıkmış. Şimşekler çakan, güldür güldür gürüldeyen göğe, dağlar gibi dalgalar yuvarlanan denize kollarını açmış. Gözlerinden yaşlar akıta akıta:

Aman balık, canım balık,
Bir alıkken oldum köle;
Karım az der bir krallık,
Hâkim olmak ister göğe.
Salla kuyruğunu, söyle buyruğunu!.

Diye balığı çağırmış. Çok geçmeden balık gene gelmiş. Yuvarlanan denizin dalgaları arasında inip çıkarken «söyle bakalım, bugün ne istiyorsun?» demiş.

Balıkçı ağlıyarak ve utanarak karısının yaptıklarını anlatmış. Bu seferki dileğinin de ne olduğunu söylemiş. Balık biraz düşünmüş. «bir türlü gözü doymıyan karın var, sen git eve, herşey her zamankinden daha iyi olacak» demiş, ve bir daha çıkmamak üzere dalgalanan denize dalıp gitmiş.

***

Balıkçı saraya döndüğü zaman herşeyin yok oduğunu görmüş. Yalnız eski yıkık kulübe gene meydana çıkmış. Karısı kederinden saçını başını yolmuş. Balıkçı da sonu gelmiyen isteklerden kurtulduğu için çok sevinmiş.

BAYAN NİNE

İNCİLİ SÜPÜRGE

ÇOCUK SESİNİN
270 inci sayısında başlıyan bu öz Türk masalını okudunuz mu?.

ÇOCUK SESİ
bütün Türk masallarını topluyor ve en güzellerini yazıyor..

Her pazartesi bir ÇOCUK SESİ alınız ÇOCUK SESİ Türk çocuklarının biricik hikâye, bilgi ve roman dergisidir.

258

BİLMECE

Bildirmece - 15

Bu haftaki bilmecemiz kelimelidir. Kâğıtlarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek *(İst. Posta kutusu 617 AFACAN gazetesi 15 inci bilmece memuru)* **adresine hafta içinde yollayınız.**

Sağ taraftaki çerçeve içinde 25 tane dağılmış harf vardır. Bu harfleri beşer, beşer o suretle yanyana getiriniz ki üç sebze ve iki meyva ismi meydana çıksın.

İYİ BAKIN: Bulunacak isimlerin her birisi beşer harflidir.

R	A	K	İ	A
A	H	İ	B	R
L	B	A	M	K
K	T	E	N	E
U	A	Ç	B	L

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye: Küçük bir fotoğraf makinesi. *İkinciye*: Bir şişe büyük kolonya. *Üçüncüye*: Bir cam hokka takımı. 10 *uncuya kadar*: Dolma kalem. 25 *inciye kadar*: Birer şişe kolonya. 50 *inciye kadar*: Birer seyahat romanı. 75 *inciye kadar*: Birer çikolata ve kitap verilecektir.

11 inci bilmecede kazananlar:

11 numaralı resimli bilmecemizdeki kelimeleri doğru bulanların hepsi aşağıdaki armağanları kazanmışlardır. Armağanlar her perşembe günleri öğleden sonra ÜLKÜ matbaasından dağıtılır. Anadolu armağanları yalnız, kitap, albüm ve kart olarak adreslerine tarafımızdan gönderilecektir.

Bir kutu badem şekeri kazanan:

İst. Nişantaşı kız orta mek. No. 905 Melek.

Bir dolma kalem kazanan:

Üsküdar M. O. M. No. 386 Ali Aydemir.

3 aylık Afacan abonesi:

Konya san'at mek. S. 1 - 1 No. 552 Lâmi. (Birer ufak resimlerinizi gönderiniz)

Şekerleme kazananlar:

İst. Şehremini Tatlıpınar cad. No. 35 Gönülcan, Adapazarı Alibey mek. S. 5 No. 196 Mesude Gülseren, İst. Tophane Boğazkesen caddesi No. 99 Neclâ İzzet, Üsküdar 27 nci mek. S. 5 - A Yusuf, Ankara General İsmet mek. S. 4 - E No. 1077 İsmail, İst. 13 üncü mek. S. 3 - A No. 653 Fetiye, Milâs orta mek. S. 3 İlhami Akdeniz.

Birer çikolata kazananlar:

İst. Şehremini Yunusemre sokak No. 18 H. Cahide, Kandilli kız lisesi No. 455 Muallâ, Bursa 1 inci lise S. 9 - A No. 122 Kemal Alp, Beyoğlu 1 inci mek. No. 341 Kler, Beyoğlu 38 inci ilkmek. S .5 - A No. 344 Fahamet, Ankara sıhhat vekâleti Dr. Şerafettin Ataman oğlu Kızı Süzan, Milâs ilkmek. S. 3 No. «2 Türkân, Kartal ilkmek. S. 5 No. 279 Nami, Gelenbevi orta mek. S. 2 - A No. 22 H. İbrahim, İst. kız lisesi No. 568 Duhter, Eyüp Kurukavak Durak sokak No. 19 Nezahat, Ankara Balıkpazar Caferzade apart. No. 4 Bahri, A. Hisar 4 üncü mek. No. 343 Gönül, İst. Davutpaşa orta mek. S. 1 - C No. 399 Macit, Adapazarı Bay Ali mek. S. 5 No. 27 Tekin Diver.

Birer kitap kazananlar:

İst. 2 nci ilkmek. S. 4 - A No. 462 Sabit, Çanakkale Muzafferiyet mek. No. 47 Bülber Gürsoy, İst. Vefa lisesi No. 26 Bürhaneddin, İst. 2 nci ilkmek. S. 4 No. 45 Kemal, İst. Dumlupınar mek. S. 5 - 1 No. 506 Sezai Attilâ, Kabataş erkek lisesi S. 2 - E No. 405 M. Kemal, İst. erkek lisesi No. 16 Fethi, İst. erkek lisesi No. 635 Enver, Kadıköy Rızapaşa arsası No. 35 Vahram, Kadıköy 7 nci ilkmek. No. 162 Talât, Balıkesir 6 eylûl ilkmek. S. 4 No. 61 Vahit, Kadıköy orta mek. S. 1 - E No. 224 Nejat, Üsküdar 19 uncu ilkmek. No. 125 Melih, Edirne muhtelit O. M. S. 1 - E No. 106 Avram, Ankara erkek lisesi S. 2 - B No. 1192 Sabih.

Birer kakao paketi kazananlar:

Ankara Hilâliahmer karşısı yüzbaşı Hikmet apart 5 inci kat Nazım, Beyoğlu Zoğrafyon lisesi S. 5 Kımos, İst. Kabataş lisesi S. 3 - B No. 198 Orhan, İst. kız muallim mek. S. 2 - B No. 136 Şadiye, Mersin kurtuluş mek. S. 5 No. 228 Talât, İst. erkek lisesi No. 811 Muammer, Nazilli maarif memuru Ahmed kızı Neziha, Bursa Cümhuriyet cad. No. 13 Cevat, İst. 53 üncü ilkmek. No. 176 Hidayet, İzmir erkek muallim mek. S. 1 - A No. 302 Faruk, İst. 29 uncu ilkmek. No. 421 Hasan Vecdi.

Birer bisküit kazananlar:

Ankara erkek lisesi S. 2 - D No. 51 Kâzım, Mersin Kurtuluş mek. S. 5 No. 229 Özay, Beyoğlu 15 inci ilkmek. S. 2 No. 558 Selil, İst 10 uncu ilkmek. No. 470 Sadi, Üsküdar Selâmsız cad. No. 90 Orhan, Taksim Feridiye sokak Franko paşa apart. No. 11 Andrea, Ankara posta telgraf muhasebe kaleminde Sacide kızı Fahiman, Galatasaray Ortaköy şubesi No. 565 Timoçin, İst. 44 üncü mek. S. 5 - B Necmi, Ankara erk. lisesi S. 2 - D No. 1366 Mehmet, Üsküdar M. O. M. S. 1 - A No. 498 Necdet, İst kız lisesi No. 557 Nefise, Edirne lisesi levazımında hesap memuru Osman oğlu Talât.

Birer Bloknot kazananlar:

Samsun lisesi S. 2 - 1 No. 165 Cahit, Ankara erkek lisesi No. 914 Necati, Galatasaray lisesi ihzarî sınıf No. 30 Gültekin, İst. Silivrikapı Osman, Bursa Selçuk hatun mahallesi No. 6 Tuğrul, İst. 24 üncü ilkmek. S. 5 No. 234 İhsan, Beyazıt Hasanpaşa fırını simitçi sokak No. 14 Sevim Yücel, Ankara erkek lisesi S. 1 - F No. 182 Nevzat, İst. kız lisesi No. 312 Nazire, Bakırköy 1 inci mek. No. 180 Neclâ Kansu, Ankara İnkılâp mek. No. 171 Mustafa.

— SON —

DİKKAT

Postanelerde açık gelen bilmece mektuplarına kapalılar gibi bir kuruş yerine dört veya altı kuruş alınmaktadır. Bir kuruş pulla gönderilen mektuplar bize verilmediğinden şimdiden 3 bilmecenizi bir mektupla gönderirseniz posta parasından istifade etmiş olursunuz. Yalnız her zarfın üstüne hangi numaralı bilmecelerin gönderildiğini de yazmayı unutmayınız. Sonra hakkınızı kaybedersiniz.

Bilmece kesiği: 15

Sayısı 5 Kuruştur.

Yıl:3 Sayı 15 Perşembe 28 Şubat 1935

AFACAN

Genel yazı işleri çevirgeni: M. FARUK GÜRTUNCA

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıllığı : 250 kuruş
Altı aylığı: 125 kuruş
Üç aylığı: 75 kuruş
Dış ülkelere yıllığı 500 kuruş

İşlere bakılan yeri
İstanbul — Cağaloğlu yokuşu 40 numarada Ülkü matbaası.
Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 15

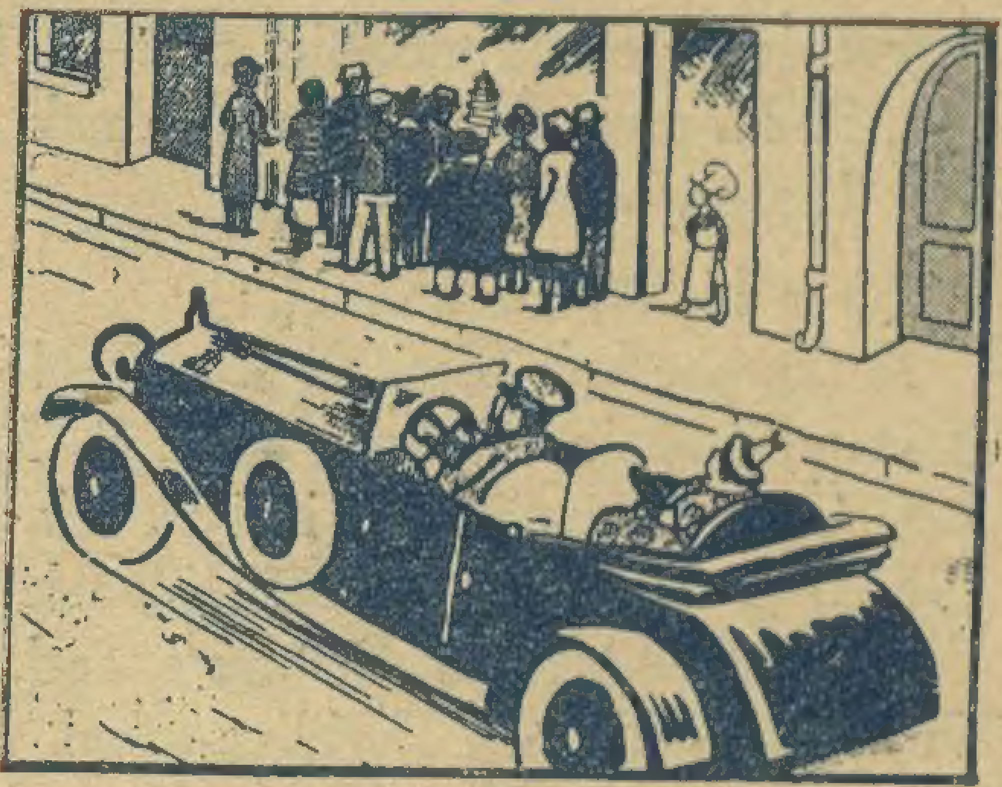

109 — Pire Nurinin pastadan pagodasını böyle herkes camekânın önüne toplanmış, seyrederken oburluğile adı yayılmış bir bayan otomobille oradan geçiyordu. Pastayı görünce şoförüne durmasını söyledi.

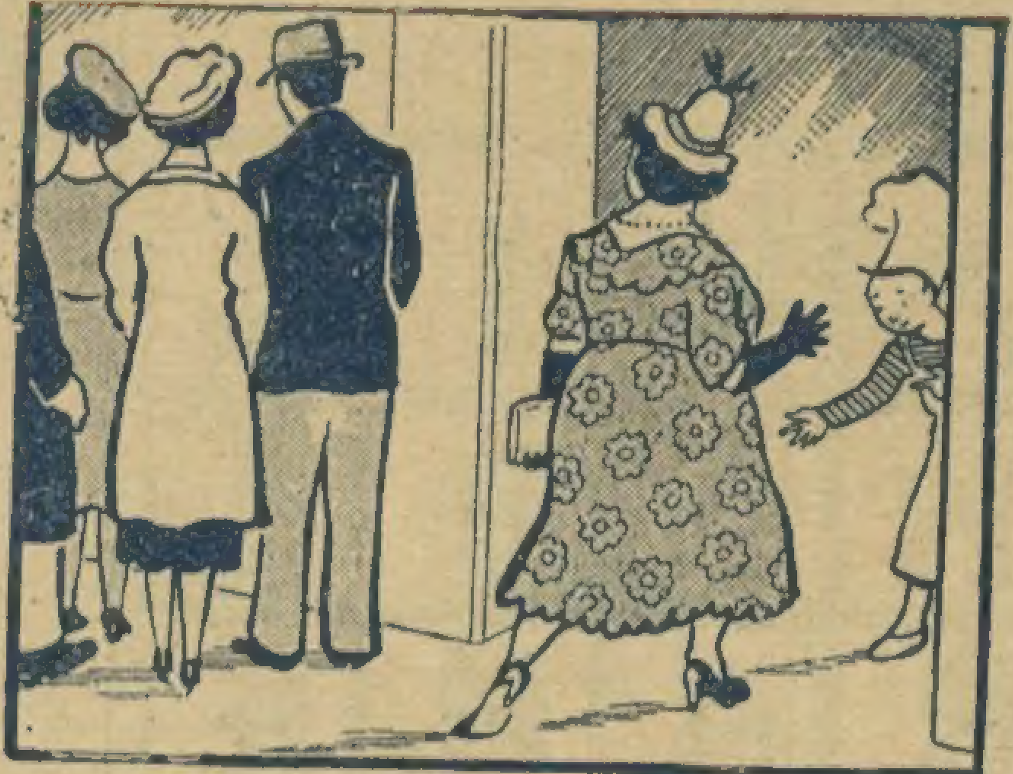

110 — Otomibilden inerek dükkâna doğru ilerlemeğe başladı. Pastayı daha yakından görmesile midesinde karıncalar dolaşmağa, içi ezilmeye başladı. Pire Nuri yerelere eğilerek kendisini karşıladı.

111 — Obur bayan daha içeri girer girmez pasta pagodanın güzelliğine dayanamadı ve hemen onu kavrıyarak (harrrt..) diye ısırdı. Pire Nuri bu işe şaşıp kalmıştı.

112 — Bayan bir solukta pagodanın başını boğazına kadar ağzına sokmuştu. Şimdi de soluk alamıyordu. Başından terler dökülüyor, dişlerini geçirdiği pastayı ağzından da çıkaramıyordu.

113 — Hemen Pire Nurinin ustası imdada yetişti. Bütün gücile pastaya asıldı, bayanın dişleri öyle geçmiş ki pasta ağzından kurtulamıyor, kadın da nefes alamıyordu.

114 — En sonunda pagoda ağzından kurtuldu. Pire Nuri onu öyle yapmış ki kim bilir içine gireç mi, alçı mı ne koymuştu. Obur bayan ne yapacağını şaşırmıştı. Ağlayıp duruyordu. Çünkü takma dişleri de pasta ile dışarı fırlamıştı.

115 — Obur bayan büyük bir mahcubiyetle dükkândan dışarı fırladı. Ağzı yanlaşmıştı. Herkes onun oburluğuna gülüyordu. Otomobiline atladı. Doğru evinin yolunu tuttu.

116 — Fakat eve gelince hizmetçisini çağırtarak pastacı dükkânını tarif etti: Oraya git, bana bir tepsi pasta al, gel. dedi. Çünkü iştihası kabarmış, yiyemediği pastadan mutlaka yemek istiyordu.

117 — Hizmetçi, doğru pastacı dükkânına giderek bir tepsi pasta aldı. Eve götürmeye başladı. Pire Nuri ile ustası bu satıştan memnun kalmışlardı.

— Daha var —